

ΕΜΕΙΣ

πως πρεπει να αμυνθεις
αν δεν θελεις να σε ξαφανισουν
πρεπει τελικα να το καταλαβεις

μπρεχτ

Τό περιοδικό αυτό είναι μία προσπάθεια αυτόνομων πολι-
τικών δυνάμεων της Φραγκφούρτης και έχει σαν σκοπό:

-τήν προώθηση της συζήτησης ανάμεσα στους Έλληνες έρ-
γάτες και φοιτητές της πόλης μας γύρω από τά προβλή-
ματα που αντιμετωπίζουν στους τόπους δουλειάς και στο
πανεπιστήμιο, κάτι που δυστυχώς παραμελήθηκε μέχρι σή-
μερα λίγο ή πολύ απ'όλες τις έδω ελληνικές πολιτικές
δυνάμεις,

-τήν παρουσίαση και ανάλυση γενικώτερων οικονομικών,
κοινωνικών και πολιτικών γεγονότων τόσο στη Γερμανία
και την Ελλάδα όσο και αλλού,

-νά δώσει τη δυνατότητα σ'όλους εκείνους τους συμπα-
τριώτες, που δεν εκφράζονται από τά υπάρχοντα μέσα
ένημέρωσης, να ποῦν τη γνώμη τους και να γράφουν γύρω
από τά προβλήματα που τους απασχολούν.

Η πληροφόρηση αυτή θα γίνεται από τη σκοπιά των έξω-
κοινοβουλευτικών δυνάμεων της ελληνικής 'Αριστεράς
στήν πόλη της Φραγκφούρτης και σε αντιπαράθεση προς
τόν αστικό και κομματικό τύπο.

....ή είσαι ένα μέρος του προβλήματος
ή ένα μέρος της λύσης του

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1. Έκλογές-μέ άφορμή τίς βουλευτικές έκλογές στήν Έλλάδα
2. Μοντέλο Γερμανία
3. Έγκληση τῆς Ιταλικῆς Ἀριστεράς
4. Ποίος εἶναι;
5. Έξαγωγή τοῦ "Μοντέλου Γερμανίας"-τό νέο κῦμα τρομοκρατίας στήν Έλλάδα
6. Ἀνακοίνωση-μνημόσυνο τοῦ Χρήστου Κασίμη
7. Πυρηνικά ἐργοστάσια
8. Προκήρυξη μέ άφορμή τό πυρηνικό ἐργοστάσιο τῆς Καρύστου
9. Πληροφορίες-σχόλια

ΕΚΛΟΓΕΣ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Με άφορμή τις τελευταίες εκλογές στην Ελλάδα αξίζει να συζητηθεί το έρώτημα, κατά πόσο η συμμετοχή των άριστερων κομμάτων και οργανώσεων στις εκλογές πούδργανώνει η άστική τάξη εξυπηρετεί ή όχι τα συμφέροντα του επαναστατικού κινήματος. Το έρώτημα σαν τέτιο κάθε άλλο παρά νέο είναι. Ιστορικά απασχόλησε επανειλημμένα το εργατικό κίνημα και τις πολιτικές του οργανώσεις. Είδικα όσον αφορά στις προοπτικές του επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα το έρώτημα, συμμετοχή ή όχι στις βουλευτικές εκλογές, αποχτάει ιδιαίτερη σημασία, από βαθμό που όλα τα άριστερα κόμματα όχι μόνον παίρνουν μέρος στις εκλογές, πράγμα που κάτω από ορισμένες συνθήκες και για λόγους τακτικής θα μπορούσε να έχει την πολιτική του σημασία, αλλά τις θεωρούν και στρατηγικά σαν το όρδο που οδηγεί στην κατάληψη της πολιτικής εξουσίας. Από τον κανόνα αυτό δεν εξαιρείται ακόμα και το ΚΚΕ που αναφέρει καμιά φορά στα θεωρητικά του κείμενα, πλο πολύ για λόγους ιδεολογικής ορθότητας, και τη δυνατότητα της δυναμικής αναμέτρησης με την άστική τάξη, χωρίς βέβαια να βγάζει και την απαραίτητα οργανωτικά συμπεράσματα. Τέτιον είδους πολιτικές χιμαιρές κρύβουν μέχρι σήμερα πολλές ήττες στο επαναστατικό κίνημα και το διδάγησαν συχνά στο χείλος του γκρεμού. Γι αυτό και η συζήτηση γύρω από τη σημασία των εκλογών, τόσο για την άστική τάξη και το κεφάλαιο, όσο και για το επαναστατικό κίνημα που την αντιπαρατίθεται, παραμένει, ανεξάρτητα από την επικαιρότητα, βασική προκειμένου να βρεθεί το επαναστατικό κίνημα το σωστό δρόμο.

Κοινοβουλίο και "άριστοι"

Όταν περάσει πάνω από πενήντα χρόνια με η έτικέτα του "άριστου" που χρησιμοποιήσε στην αρχή ο δόξιν στην πολιτική του αντίστα στην αμερικανική ήρωα, η αντίσταση της εποχής του χρησιμοποιείται ακόμα και σήμερα να χαρακτηρίζεται όλες εκείνες τις πολιτικές απόψεις και τάσεις που αρνούνται τη δυναμικότητα του κοινοβουλευτικού περάσματος στο σοσιαλισμό. Ο Λένιν στην έπιμονή του να πείσει τα κομμουνιστικά κόμματα πως η συμμετοχή στις εκλογές και η αντιπροσώπευσή τους στο κοινοβούλιο είναι από άποψη τακτικής απαραίτητη (όχι όμως και από άποψη στρατηγικής όπως ισχυρίζονται σήμερα οι αναθεωρητές όλων των αποχρώσεων) χαρακτηρίσε την άριστη αντιπολίτευση και την άρνησή της, να παραδεχτεί τις από-

ψεις του, σαν την "παιδική άρρώστεια του κομμουνισμού". Έτσι κάθε πολιτική τάση, που άρνηται τις θέσεις του Λένιν σαν αιώνια και αμετάβλητα σωστές, θεωρείται σαν "άριστοεριστική" και καταπολεμείται βέβαια ανελέητα από τους αδιόρθωτους γραφειοκράτες των παραδοσιακών κομμουνιστικών κομμάτων. Όλα τα κόμματα, ορθόδοξα και μη, κανοναρχούν τον ίδιο σκοπό, συκοφαντούν κάθε πολιτική κίνηση που άρνηται να ένσωματωθεί στο κατεστημένο των κομμάτων και να παραδεχτεί την πολιτική φάρσα των εκλογών και του κοινοβουλίου σαν μέσο πολιτικής αναμέτρησης με την άρχουσα τάξη. Μά κι αν κάποια παραδεχτούμε ότι οι απόψεις του Λένιν για την ιστορική έκελνη περφόρ του επαναστατικού κινήματος είταν σωστές, από δέν σημαίνει πως ισχύουν για πάντα, ανεξάρτητα από το στάδιο εξέλιξης της καπιταλιστικής κοινωνίας και των πολιτικών θεσμών της. Στο βαθμό που θέλουμε να κατανοούμε την ιστορία διαλεκτικά, θα πρέπει να παραδεχτούμε, πως κάθε θεσμός της άστικής κοινωνίας, συνανδλουθα και ο θεσμός του κοινοβουλίου υπόκειται στους νόμους της κοινωνικής εξέλιξης και ύφίσταται τις αντίστοιχες αλλαγές στη λειτουργία του. Πρέπει βέβαια να μαθαίνουμε από την πείρα του επαναστατικού κινήματος στις περασμένες εποχές, ή γενικότερη ομως ορισμένων αρχών που διατυπώθηκαν κάτω από συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες κάθε άλλο παρά βοηθάει το κίνημα. Αντίθετα το έμποδίζει να βρει τις αλλαγές που γίνονται γύρω του και να καθορίσει αντίστοιχα την στρατηγική του.

Το κοινοβούλιο σαν θεσμός ύπηρε έαναφύβηλα με μεγάλη κατάσταση της ανερχόμενης άστικής τάξης. Συνέβαλε κλάιστα ως ένα βαθμό και στην πολιτική διαμόρφωση και οργάνωση του εργατικού κινήματος στη διάρκεια του λιγήμενου ανταγωνιστικού καπιταλισμού. Με τη συγκεκριμένηση του κεφαλαίου και τη κεραιαση του καπιταλισμού στη μονοπωλιακή του φάση έπαισε η άστική τάξη να παίζει οποιοδήποτε προοδευτικό ρόλο, τα πολιτικά έδωματα και οι θεσμοί της έχουν άποκλειστικά και μόνον σαν σκοπό τη διατήρηση του συστήματος εξουσίας κι έκμετάλλευσης. Το κοινοβούλιο άποτελεί το έλλοθι για την άσκηση της πολιτικής εξουσίας που τα πραγματικά της κέντρα βρίσκονται άλλοθι και παραμένουν άπλησίαστα για το άριστο κίνημα. Είναι τα μέσα παραγωγής, οι καταπιεστικοί μηχανισμοί του στρατού και της άστυνομίας και ο διοικητικός μηχανισμός. Όσο αυτοί οι μηχανισμοί

έλέγχονται από την άστική τάξη, είναι άταπάτη να πιστεύει κανένας πως μπορεί να συμβεί οποιαδήποτε αλλαγή, έστω κι αν κάποια ο συσχετισμός των πολιτικών δυνάμεων στο κοινοβούλιο κλείνει προς το μέρος των άριστερων κομμάτων. Το άργότερο μετά το δράμα της Χιλής είναι έγκληματικό να έπιμένει κανείς κάποια στον κοινοβουλευτικό τρόπο κατάντησης της εξουσίας. Η κριτική των επαναστατικών δυνάμεων στον κοινοβουλευτισμό και η άρνησή τους να συμμετάσχουν στην λιτανεία των εκλογών άποτελεί το πρώτο βήμα στην προσπάθεια αναδιοργάνωσης και άναπροσανατολισμού του εργατικού κινήματος κάτω από τις σημερινές συνθήκες του ταξικού ανταγωνισμού. Έτσι κάθε προσπάθεια των παραδοσιακών κομμουνιστικών κομμάτων, να δυσφημήσουν επαναστατικές απόψεις στα πλαίσια του κινήματος σαν "άριστοεριστικές" και "αντικειμενικά άντεπαναστατικές", όχι μόνον δέν βοηθάει το κίνημα αλλά το άποπροσανατολίζει και έμποδίζει πάνω άπ' όλα το προοδευτικό ταξικό συνειδητοποίησης των λαϊκών μαζών.

Κοινοβουλευτισμός και λαϊκές μάζες

Στην πολιτική της άναμέτρησης με το σοσιαλισμό η άστική τάξη προβάλλει τον κοινοβουλευτισμό σαν την κατεξοχή δημοκρατικό τρόπο διακυβέρνησης που έξασφαλίζει όθθεν σ' όλους τους πολίτες τη δυνατότητα να έκφρασουν την πολιτική τους γνώμη και να διακηρύξουν συλλογικά, πάντα βέβαια με φορείες τα κόμματα, τα οικονομικά τους συμφέροντα. Ακριβώς στην τυπική δημοκρατία που ύπόσχεται έγκαιτα και η σημασία του κοινοβουλευτισμού σαν ο βασικός μηχανισμός χειραγώγησης των μαζών. Έάν έαίτα ότι τις έλέγχει η δυνατότητα ν' αλλάξουν τα πολιτικά συσχετισμούς δυνάμεων και να διακηρύξουν τα συμφέροντά τους δίνουν την ψήφο τους σε ένα από τα θεσμοποιημένα κόμματα ή από καί και πέρι άποκλινούν λίγο ή πολύ πολιτικά και το λόγο έχουν οι λιγότερο ή περισσότερο χεραιωτικοί έγέτες και οι γραφειοκρατικοί κομματικοί μηχανισμοί. Καί ναί μιν για την άρχουσα άστική τάξη και το κεφάλαιο έχουν οι εκλογές τη βαθύτερη σημασία να νομιμοποιούν πολιτικά το κοινωνικό σύστημα, για τα άριστερά κόμματα, που θέλουν να φέρουνται σαν οι έντολοδοχοί της λαϊκής θέλησης, άποτελούν το βασικό στήριγμα για την άυτοσυντήρησή τους. Από τη μεριά άναλίσκονται σε δημαγωγικές κριτικές και πολιτικούς αναθεωρητισμούς

καταγγέλλοντας την άστική τάξη για κατάχρηση της εξουσίας και οικονομική εκμετάλλευση των εργαζομένων, από την άλλη συντηρούν τα ίδια με την παραδοχή του κοινοβουλευτισμού και τη συμμετοχή τους στις εκλογές τις δομές εξουσίας του άστικου συστήματος. Με την κριτική τους στην άστική τάξη για κατάχρηση του κοινοβουλευτικού θεσμού δημιουργούν την ψευδαίσθηση στις λαϊκές μάζες, πως αρκεί η δαλή λειτουργία του για να εκφραστούν άντιστοιχα τα πολιτικά και οικονομικά τους συμφέροντα. Με τον τρόπο αυτό μεταφέρεται το κέντρο βάρους των πολιτικών αγώνων από τους τόπους δουλειάς στην άρένα του κοινοβουλίου. Οι λαϊκές μάζες παύουν να πιστεύουν στις ίδιες τους τις δυνατόμεις και στην αποτελεσματικότητα των καθημερινών τους αγώνων. Ο ταξικός αγώνας θεσμοποιείται με φορείς τα κόμματα, τα ενσώματα στο σύστημα συνδικάτα και σημείο πολιτικής αναφοράς το κοινοβούλιο. Οι διαδικασίες ταξικής πολιτικής συνειδητοποίησης των μαζών μπλοκούνται, οι ίδιες υποβιβάζονται στο ρόλο του κομπάρσου και κινητοποιούνται μεθοδευμένα κάθε φορά, όταν τ' αριστερά κόμματα νομίζουν πως θα πρέπει ν' άσκήσουν από τη βάση κάποια πίεση στην άστική τάξη για να εισακουστούν απ' αυτήν καλύτερα. Κοντολογίς, ο κοινοβουλευτισμός αποπροσανατολίζει τις λαϊκές μάζες πολιτικά και τις ενσώματώνει διαδοχικά στο ισχύον κοινωνικό σύστημα. Ακόμα με την προσήλωση των αριστερών κομμάτων στον κοινοβουλευτισμό καλλιεργείται συγχρόνως και το πνεύμα του δοποτουτισμού στα πλαίσια του εργατικού κινήματος. Τα συνδικαλιστικά στελέχη δεν δρουν σύμφωνα με τις ανάγκες του κινήματος στη βάση, αλλά εκτελούν λίγο ή πολύ αποφάσεις κομματικές και έχουν σαν κύρια λειτουργία να κατεβάζουν την κομματική γραμμή στη βάση. Οι κοινοβουλευτικές ομάδες των αριστερών κομμάτων καθορίζουν στην ουσία τη στάση τους στο κοινοβούλιο πάντα με βάση τα πολιτικά συμφέροντα του κόμματος. Ξεκινώντας από την ταύτιση των συμφερόντων της κομματικής γραφειοκρατίας με τα συμφέροντα του λαϊκού κινήματος θυσιάζουν οι κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι τα συμφέροντα των μαζών στο όνομα

της ένδυσχης της πολιτικής παρουσίας του κόμματος στη βουλή. Για ν' αναγνωριστούν τ' αριστερά κόμματα από την άστική τάξη σαν πολιτικοί φορείς ξεπουλούν συχνά, άνοιχτά ή καλυμμένα, τα συμφέροντα των λαϊκών μαζών, προκειμένου να δείξουν έμπρακτα τη νομιμοφροσύνη τους και τδ σεβασμό τους στις κοινοβουλευτικές αρχές. Έτσι σαν παράδειγμα τδ ΚΚΕ δεν διστάζει μετά τη νομιμοποίησή του να παίζει άνοιχτά τδ ρόλο του πυροσβέστη στην ύπηρεσία της άστικής τάξης. Τδ ίδιο ισχύει και για τδ ΚΚΕ (έσωτερικού) καθώς επίσης για τδ ΠΑΣΟΚ. Απεργίες και άλλοι μαζικοί αγώνες πού δεν ελέγχονται άμεσα από τα κόμματα αυτά θεωρούνται συχνά σαν ενέργειες διασπαστικές και ύποπτες. Χαρακτηριστικές είναι οι αντιδράσεις τους σε περιπτώσεις απεργιών και διαδηλώσεων. Τδ δικαίωμα των διαδηλωτών, ν' αντισταθούν στην άρρωμένη βία του κράτους, καταγγέλλεται στη βουλή και στον κομματικό τύπο σαν "προβοκάτσια" πληρωμένων πρακτόρων, σαν ύποπτη πράξη άναρχικών στοιχείων και άλλα παρόμοια. Τδ ίδιο συνοφαντικά αντιμετωπίζονται άπεργικοί αγώνες πού δεν ταυριάζουν στα κομματικά καλούπια. Ένετ πού διαθέτουν δρισμένες δυνάμεις δεν τις χρησιμοποιούν για την ένδυσχ του κινήματος στη βάση αλλά για να διατηρούν τον έλεγχο και να κατευθύνουν τους αγώνες σύμφωνα με τα κομματικά τους συμφέροντα στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι.

Κοινοβούλιο κι επαναστατικό κίνημα

Ύπηρξαν περίοδοι πού η παρουσία κομμουνιστών βουλευτών στη βουλή βοήθησε σημαντικά την προώθηση των αιτημάτων του επαναστατικού κινήματος. Παραδειγματική έμεινε η στάση του Κάρλ Λήπνεχτ στο γερμανικό κοινοβούλιο στα είκοσάχρονα του αιώνα μας. Χρησιμοποίησε τδ βήμα της βουλής για να καταγγείλει άμελίχτα και να ξεσκεπάσει τδ ρόλο του άστικού κοινοβουλίου. Η κοινοβουλευτική του δράση έγινε στενά δεμένη με τους αγώνες της εργατικής τάξης στη βάση. Έίτανε με άλλα λόγια δ καταπέλτης του προλεταριάτου στη βουλή. Σήμερα πού τδ άστικό κοινοβούλιο έχει καθαρά τδ χαρακτήρα θεσμού για την πολιτική νομιμοποίηση της άρχουσας τάξης και τδ κομμουνιστικά και αριστερά κόμματα έχουν με-

τατραπεί σε γραφειοκρατικούς μηχανισμούς πού σέρνονται στην ούρα της πουρζουαζίας είναι παράλογο να παραδεχτεί κανείς, πως ισχύουν ακόμα οι ίδιες συνθήκες μ' εκείνες στις αρχές του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Στο βαθμό πού τδ κίνημα δεν δένεται στη βάση, στο βαθμό πού οι ίδιοι οι εργαζόμενοι δεν γίνονται πολιτικά και οργανωτικά φορείς νέων μορφών εξουσίας στη βάση (εργατικά συμβούλια, επιτροπές στις συνοικίες, πολιτιστικές οργανώσεις κ.ά.) μεταφέρεται η ταξική αντίθεση στο επίπεδο της κοινοβουλευτικής λοβιτούρας και πνίγεται στην δοποτουτιστική δημαγωγία αυτδκλητων πολιτικών άρχηγών και "σωτήρων" του προλεταριάτου. Δεν είναι οι πολιτικοί διαξιφισμοί κρετινικών βουλευτών πού προωθούν τους στόχους του μαζικού κινήματος, μά η αυτδνομη δυναμική του πού τη βρσκει κανείς καθημερινά στους μικρούς και μεγάλους αγώνες της τάξης. Είναι η άρνηση των μαζών να παραδεχτούν την άθλιότητα στην όποια τις καταδικάζει τδ κεφαλαιοκρατικό σύστημα, είναι η άρνησή τους, ακόμα κι αν δεν εκφράζεται συνειδητά σε ολοκληρωμένα πολιτικά προγράμματα, να δεχτούν την άλλωτρώση της καταναλωτικής κοινωνίας σαν τρόπο ζωής. Όσο οι πολιτικές αποφάσεις παίρνονται στα πολιτικά γραφεία των κομμάτων, όσο η δυνάμει των μαζών άναστειλεται ή και ύποτάσσεται στους κανόνες του άστικού κοινοβουλευτισμού, τδ κίνημα θα παραδέρνει δέσμιο στα πλοκάμια του κεφαλαίου. Οργάνωση της δουλειάς στη βάση, μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, ενάντια στην εκμετάλλευση από τδ κεφαλαιοκρατικό σύστημα, συνδιασμός πολιτικών και οικονομικών αιτημάτων και καθημερινή προετοιμασία για τη δυνάμει άναμέτρηση με τους μηχανισμούς καταπίεσης του άστικού κράτους αποτελούν τον κεντρικό άξονα γύρω από τδ όποιο θα πρέπει να δεθτ τδ επαναστατικό κίνημα. Η άπάτη του κοινοβουλευτισμού σήμερα βρσκει τα όρια της στις αυθόρητες εκδηλώσεις των μαζών πού προμηνύουν μία νέα φάση στην πορεία εξέλιξης του επαναστατικού κινήματος.

Μοντελλο ξερμανια

Τό τελευταίο καιρό στήν Εὐρώπη ἐκφράζεται ἡ ἄποψη, ὅτι ἡ Γερμανία βαδίζει ξανά ὀλοταχῶς πρὸς τὸ φασισμό. Ὅλος ὁ εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἐκφράζει ἀνησυχίες γιὰ τὴν πολιτικὴ ἐξέλιξη τῆς Δ. Γερμανίας.

Ἐπειδὴ τὸ θέμα αὐτὸ ἀφορᾷ καὶ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες μετανάστες - γιὰ λόγους ποὺ θὰ ἀναφέρουμε παρακάτω -, γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος νὰ δώσουμε τίς βασιμώτερες πληροφορίες καὶ στοιχεῖα ποὺ χρειάζεται κανεὶς γιὰ νὰ κρίνῃ μόνος του τὴ κατάσταση.

Μιά διεξοδικὴ ὅμως πληροφόρηση γύρω ἀπ' τὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα εἶναι δύσκολο νὰ γίνῃ σ' ἓνα ἄρθρο. Σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος θὰ περιγράψουμε γενικὰ μόνον τίς διαφορές πλευρῆς τοῦ θέματος, δίνοντας λίγο περισσότερο βάρος στή νομικὴ του πλευρά, ὅχι τόσο γιὰ αὐτὴ εἶναι ἡ σπουδαιότερη, ὅσο γιὰ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ παραμελημένη. Σ' ἄλλα τεύχη θ' ἀσχοληθοῦμε πιὸ πλατειά καὶ μὲ τίς ἄλλες διαστάσεις τοῦ θέματος.

Πρὶν ἀπὸ 5 περ. χρόνια, λίγο μετὰ τὴν ἄνοδο τῆς κυβέρνησης Μπράντ-Σέελ στήν ἐξουσία, ἄρχιζε μιὰ νέα κλιμάκωση τοῦ ἐπιθετικοῦ ἀγῶνα τοῦ γερμανικοῦ κεφάλαιου ἐνάντια στοὺς ἐργαζόμενους στή Δ. Γερμανία. Ἡ ἐπίθεση αὐτὴ διεξήχθηκε σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα: οἰκονομικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ. Πρῶτος στόχος τῆς ἦταν φυσικὰ οἱ ξένοι ἐργάτες· τόσο γιὰ τὴ προβλεπόμενη ἀνεργία ἀπαιτοῦσε τὴ διάσπαση τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ ντόπιους καὶ ξένους, ὅσο καὶ γιὰ τὴν οἱ κινήσεις τῶν ξένων ἦταν ἀρχικὰ ἰδιαίτερα δυναμικὲς (π.χ. ὅπως ἡ "ἄγρια" ἀπεργία 40.000 Τοῦρκων στή Φόρντ τὸ 1973, οἱ κινήσεις ἑλλή-

νίδων στή Λίπστατ, κ.ἄ.), καὶ φυσικὰ γιὰ τὴν οἱ ξένοι ἦταν ὁ πιὸ εὐκόλος στόχος. Ἐτοίμη φηλίστηκε τότε ἀπ' τὴν SPD-FDP σὲ συνεργασία μὲ τὴν CDU-CSU ὁ περίφημος "Νόμος γιὰ τοὺς ἁλλοδαπούς", μὲ τὸν ὁποῖο τοὺς ἀφαιροῦσαν κάθε πολιτικὸ δικαίωμα.

Τὸν ἴδιο καιρὸ περ. ἀρχίζει καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ γερμανικοῦ κράτους γιὰ τὴ διάλυση τῶν σχολείων ποὺ ὑπάρχουν στή Δ. Γερμανία γιὰ τὰ παιδιά τῶν ξένων ἐργαζομένων. Στόχος αὐτῆς τῆς προσπάθειας ἦταν νὰ χυπηθῇ κάθε δυνατότητα καλλιέργειας τῆς ἐθνικῆς συνείδησης τῶν ξένων, ἔτσι ὥστε τὰ παιδιά τους ν' ἀποτελέσουν ἓνα ἀποπροσανατολισμένο ἀπὸ κάθε μορφή πολιτικῆς - στρατὸ ἀνέργων.

Παράλληλα μ' αὐτὸ ἐντάθηκε ἡ δόξα τῶν διαφόρων πολιτικῶν ὁργανώσεων τῶν ξένων στή Δ.Γ. (π.χ. GUPS, GUPPA, Π.Μ. κ.ἄ.), ἐνῶ ἀντίθετα αὐξήθηκε ἡ συνεργασία τοῦ "δημοκρατικοῦ" γερμανικοῦ κράτους μὲ φασιστικὲς κυβερνήσεις, τίς μυστικὲς τοὺς ὑπηρεσίες καὶ φασιστικὲς ὁργανώσεις (π.χ. Σάχης, SAVAK, Χιλή, DINA, "Γκερρίζοι Λύκοι", κλπ).

Μετὰ τὸ ξεκαθάρισμα τῶν λογαριασμῶν τοῦ μὲ τοὺς ξένους ξεκίνησε τὸ γερμανικὸ κεφάλαιο (καὶ μέσω τοῦ κράτους καὶ σὺν τέτοιον), μιὰ μετωπικὴ ἐπίθεση ἐνάντια στὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ· νομικά, μὲ μιὰ σειρά ἀντιδραστικῶν νόμων, καὶ

πολιτικά μὲ τὴν αὐξηση τῆς ἀστυνόμευσης, φτάνοντας ἀκόμα καὶ σὲ πολιτικὲς δολοφονίες. Στὸ οἰκονομικοκοινωνικὸ ἐπίπεδο πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπίθεση αὐτὴ μὲ τὴ συμπύκνωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργαζομένων.

Ν Ο Μ Ο Θ Ε Σ Ι Α.

1) Μὲ μιὰ σειρά νόμων ἀπαγορεύθηκαν οἱ ἀυθόρμητες ἀπεργίες. 2) Νομιμοποιήθηκε ἡ ἀστυνόμευση στὰ ἐργοστάσια, μὲ τὸ νὰ δοθῇ τὸ δικαίωμα στοὺς ἐργοδότες νὰ ἔχουν ἰδιωτικὴ ἀστυνομία στὰ ἐργοστάσια, τὸ λεγόμενο "Βέρκ-σούτς".

3) Μὲ τὸ "νομοσχέδιο περὶ ἐξτρεμιστῶν" νομιμοποιήθηκε ἡ ἀπόλυση ἐργαζομένων λόγω "πολιτικῶν φρονημάτων". Βάσει τοῦ νόμου αὐτοῦ ἔχει ἀπολυθῇ μέχρι στιγμῆς πλῆθος μελῶν ἀριστερῶν ὁργανώσεων, ποὺ δούλευαν σὲ κρατικὲς ὑπηρεσίες (ἀπὸ ὁδηγοὺς τραίνων καὶ μηχανικούς, μέχρι δασκάλους καὶ καθηγητὲς πανεπιστημίων).

4) Φτιάχτηκε ὁ νόμος-πλαίσιο γιὰ τὰ πανεπιστήμια. Ὁ νόμος αὐτός δὲν ἰσχύει ἀκόμη σ' ὅλοκληρὴ τὴ Δ. Γερμανία, πρᾶγμα ποὺ θὰ συμβεῖ ὅμως σύντομα. Οὐσιαστικά μὲ τὸ νόμο αὐτὸ μποροῦν νὰ περικυλοῦν ὅλα τὰ δικαιώματα τῶν φοιτητῶν, ὅπως π.χ. τὸ δικαίωμα τοῦ φοιτητικοῦ συνδικαλισμοῦ, πανεπιστημιακὸ ἄσυλο κλπ. Παράλληλα προσαρμόζει πιὸ ἀποτελεσματικὰ τὴ λειτουργία τῶν Πανεπιστημίων στὲς νέες ἀνάγκες τῆς καπιταλιστικῆς παραγωγῆς.

5) Ὁ Νόμος προστασίας προσωπικῶν στοιχείων". Στὴν οὐσία ὁ νόμος αὐτός δίνει τὸ δικαίωμα στὸ κράτος καὶ στήν ἀστυνομία νὰ φανελλῶναι ὅλους τοὺς κάτοικους τῆς Δ. Γερμανίας. Τὸ φανελλῶμα αὐτὸ γίνεται μὲ τὴ βοήθεια ἡλεκτρονικῶν ἐγκεφάλων ποὺ καταγράφουν λεπτομερεῖς

πληροφορίες για το κάθε άτομο απ'τή σχολική του ηλικία μέχρι το θάνατό του (π.χ. πόσες δουλειές άλλαξε, γιατί έφυγε απ'αυτές, πόσες φορές παντρεύτηκε, πολιτικές τάσεις, συνδικαλιστική δραστηριότητα, αίμα και τί προσωπικά γούστα και τάσεις έχει).

6) "Προανακριτική φυλάκιση". Βάσει αυτού του νόμου δίνεται το δικαίωμα στην αστυνομία να κρατάει στη φυλακή άτομα για άπε-

ριόριστο χρονικό διάστημα, χωρίς να τους γίνει δίκη.

7) "Αποκλεισμός συνηγόρων". Ο νόμος αυτός δίνει το δικαίωμα στο δικαστήριο ν'αποκλείσει τον συνηγόρο του κατηγορούμενου απ'τή διαδικασία της δίκης. Ουσιαστικά αφαιρείται το δικαίωμα του κατηγορούμενου, να εκλέγει μένος του τον δικηγόρο του. Για πρώτη φορά εφαρμόστηκε στη δίκη της ομάδας Μπάντερ-Μάινχοφ.

8) "Νόμος περί διακοπής της επικοινωνίας κρατουμένων". Με το νόμο αυτό καταργείται το δικαίωμα του κρατούμενου να έχει επαφές με το συνηγόρο του, με άλλους κρατούμενους καθώς και με συγγενείς, φίλους κλπ.

9) "Παράγραφος 88α" (έξυμνηση της βίας και επικρότηση βιαιών πράξεων). Βάσει της "παραγράφου 88α" μπορεί η κυβέρνηση ν'απαγορεύσει σε άτομα, όργανώσεις και κάθε είδους έντυπα να περιγράψουν ή να κριτικάρουν πολιτικές πράξεις, εκδηλώσεις ή έννοιες που η κυβέρνηση τις χαρακτηρίζει σαν βιαιές. Μέτρο που αποσκοπεί στο περιορισμό της ελευθερίας της έκφρασης.

10)δ "Νόμος περί θανατικής βολής τέλος, δίνει το δικαίωμα στους αστυνομικούς να πυροβολούν θανατηφόρα έναντιόν ατόμων, όταν το "κρίνουν" απαραίτητο, χωρίς να τιμωρούνται. Απ'τήν εφαρμογή του νόμου αυτού μέχρι σήμερα, έχουν σκοτωθεί και τραυματιστεί δεκάδες ατόμων, μεταξύ αυτών και παιδιά 14άρων και 17 χρόνων.

Τό νομικό όμως αυτό πλαίσιο

πούφτιαξε η γερμανική κυβέρνηση έρχότανε συνήθως να καλύψει και νομιμοποιήσει έκ των ύστερων καταστάσεις και ενέργειες, που ή ίδια ήδη είχε εφαρμόσει παράνομα στο παρελθόν. Έτσι π.χ. η απομονωτική φυλάκιση (λευκή κελιά) εφαρμόζεται στους πολιτικούς κρατούμενους εδώ και 5 χρόνια, ενώ η νομική της κατοχύρωση άρχισε πριν από 2 περ. χρόνια με μία σειρά νόμων που αναφέραμε πιο πάνω.

Στη πρακτική αυτή της κυβέρνησης αντιστάθηκαν όρισμένα προοδευτικά τμήματα του γερμανικού λαού, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο που είχαν στη διάθεσή τους (από μάζμα υπογραφών και ανοιχτές επιστολές στο Τύπο, μέχρι απεργίες, διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία).

Στην αντίσταση αυτή η κυβέρνηση σμίκ απάντησε με την ένταση της αστυνομικής τρομοκρατίας και τη ενίσχυση των οργάνων καταπίεσης. Οί συλλήψεις, οί έρευνες στα σπίτια, ή λογοκρισία, οί απαγορεύσεις άριστερών εντύπων και ή ύστερική δυσφημηστική έκστρατεία από τά μαζικά μέσα ένήμε-

ρωσης ένάντια σε κάθε προοδευτική ενέργεια ή άτομο, έγιναν καθημερινότητα. (Εδώ πρέπει να τονιστούν ιδιαίτερα οί καταπληκτικές κιτρινιστικές ικανότητες του γερμανικού "φιλελεύθερου" Τύπου). Παράλληλα εντάθηκε ο χαφιεδισμός (παρακολούθηση τηλεφώνων, φωτογράφισμα διαδηλωτών κλπ.), και χειροτέρεψαν οί συνθήκες φυλάκισης των πολιτικών κρατούμενων φτάνοντας μέχρι την άμεση και έμμεση δολοφονία τους (χόλγκερ Μάινς, κατερίνα Χάμερσμίθ, ζίγκφριντ Χάουσερ, ουλρίκε Μάινχοφ, άντρέας Μπάντερ, γκούντρουν Ένσλιν, γ.κ. Ράσπε, ι. Σούμπερτ, κ.ά)

Η εξέλιξη αυτή δίνει στη Γερμανία όλα τά χαρακτηριστικά μιās αστυνομοκρατούμενης χώρας. Όμως τό χτίσιμο και δυνάμωμα του μηχανισμού καταπίεσης δέν σταματά εδώ. Παράλληλα με την αύξηση των αστυνομικών (ένας μπάτσος αντιστοιχεί σε 400 πολίτες, ενώ ένας γιατρός σε 600) αυξάνεται και τελειοποιείται συνεχώς και ο τεχνικός εξοπλισμός της αστυνομίας. Έκατομμύρια γερμ. μάρκα απ'τους πόρους του γερμανικού λαού ξοδεύονται για τον εξοπλισμό της αστυνομίας με ήλεκτρονικούς ήγνεφαλους, διάφορα άλλα ήλεκτρονικά μηχανήματα, έλικόπτερα, τεθωρακισμένα, αυτόματα, χειροβομβίδες, χημικά όπλα κλπ.

Εκτός απ'τήν ενίσχυση της αστυνομίας φτιάχτηκαν και διάφορα είδινά Σώματα, όπως τά Κομμάντος "Άμεσης Έπέμβασης (MEK), τά Σώματα Προστασίας των Συνόρων (Μπούντεσγκρέντζσούτς), δημοσπονδιακή Ύπηρεσία για τη προστασία του Συντάγματος κ.ά. Τά σώματα αυτά που φτιάχτηκαν για νά προστατέψουν δήθεν την Δ.Γερμανία από έξωτερικούς έχθρους, χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο για την αστυνόμευση του ίδιου του γερμανικού λαού (π.χ. χρησιμοποίηση του Μπούντεσγκρέντζσούτς ένάντια σε διαδηλώσεις, καταλήψεις σπιτιών και χώρων κατασκευής πυρηνικών οταθμών, ή άκόμη ή χρησιμοποίηση της Ύπηρεσίας για την προστασία του συντάγματος" για τό χαφιεδισμό προο-

εκκληση της ιταλικης αριστερας

Ἡ ἰταλική ἐφημερίδα τῆς ἀριστερᾶς IL MANIFESTO δημοσίευσε στίς 19 Ὀκτωβρίου μία ἐκκλήση, πού ὑποστηρίχθηκε πλατειά καί ἀπό σοσιαλιστές καί φιλελεύθερους. Ἡ ἐκκλήση δημοσιεύθηκε καί στίς ἐφημερίδες LOTTA CONTINUA, QUOTIDIANO LABORATORI καί REPUBBLICA. Παρακάτω δημοσιεύουμε τό κείμενο τῆς ἐκκλήσης, πού κυριαρχεῖται ἀπό τήν βαθειά ἀνησυχία γιά τήν ἐξέλιξη στήν Γερμανία.

"Ἡ αὐτοκτονία τῶν Μπάαντερ, Ράσπε, "Ενσλιν στή φυλακή εἶναι δόλοφονία. Αὕτη εἶναι ἡ "τελική λύση" πού ἐφαρμόζει ἡ δυτικογερμανική κυβέρνηση ἐνάντια στούς ἐπιζῶντες τῆς RAF. Σέ μία φυλακή-πρότυπο, ὅπου ἐλέγχεται συνεχῶς κάθε θόρυβος, τό φῶς, ἡ θερμοκρασία, εἶναι ἀδύνατο νά περάσουν ἀπαράτηρητα πυροβόλα ὅπλα. Καί εἶναι ἀπόλυτα ἀδύνατο στούς καταδικασμένους σέ ἀπομόνωση νά πάρουν ὅποιαδήποτε πληροφορία ἀπό τόν ἔξω κόσμο. Ἐκτός πιά καί ἂν οἱ φύλακες ἀφήναν ὅπλα νά περάσουν καί πληροφορίες νά κυκλοφορήσουν.

Πρόκειται λοιπόν γιά δολοφονία σέ φυλακισμένους καί ἀνυπεράσπιστους ἄντρες καί γυναῖκες ἡ - πράγμα πού εἶναι χειρότερο γιά ἕνα κράτος - γιά μία συνειδητή προτροπή σέ αὐτοκτονία.

Πρόκειται γιά μία "τελική λύση", γιά μία ἐνέργεια ἐξολοθρευτοῦ. "Ἦδη καί ἡ Οὐλρίκε Μάϊνχοφ "αὐτοκτόνησε". "Ἦδη καί τόν Χόλγκερ Μάινς τόν ἄφησαν νά πεθάνει. "Ἦδη "αὐτοκτόνησαν" ὁ Μπάαντερ, ὁ Ράσπε καί ἡ "Ενσλιν, ἥδη παλεύει ἡ "Ιρμγκαρντ Μέλερ, μετὰ ἀπό μία ἀπόπειρα "αὐτοκτονίας" μέ τόν θάνατο.

Οἱ ἐπιζῶντες φυλακισμένοι (Κάρλ Χάϊντς Ντέλβο, Χάνα Ἑλίζε Κράμπε, Μπέφνχαρντ Ρέσνερ, "Ινγκριντ Σούμπερτ, Γκούντερ Ζόνενμπεργκ, Βερένα Μπαίκερ καί Βέρνερ Χόπε) εἶναι διπλωκλειδωμένοι περιμένοντας τήν αὐτοκτονία τους. Μπροστά σ' αὕτη τήν κατάσταση κάνουμε ἐκκλήση στό ὄνομα τῶν πολιτικῶν καί ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, πού πρέπει νά ἀναγνωρίζονται καί στούς φυλακισμένους, σέ ὅλες τίς πολιτικές καί κοινωνικές δυνάμεις, σέ ὅλους ὅσοι παρακολουθοῦν αὕτη τήν τραγωδία: Νά σταματήσῃ ἡ ἀπομόνωση, πού ὁδηγεῖ στό θάνατο. Σ' αὐτούς τοὺς ἄντρες καί τίς γυναῖκες στή φυλακή πρέπει νά ἐξασφαλιστεῖ τό δικαίωμα τους νά ζήσουν.

Ἡ ἐκκλήση-στήν ρόγανωση "διεθνῆς ἀμνηστία" δέν πρέπει νά περιοριστεῖ -ὅπως ὑποκριτικά κάνει ἡ δυτικογερμανική κυβέρνηση- στήν αὐτοφία τῶν πτωμάτων.

"Ὅλη ἡ Εὐρώπη ἐνδιαφέρεται μέ τρόπο δραματικό γιά τίς ἐξελίξεις στή Δ. Γερμανία. Γι' αὐτό κάνουμε ἐκκλήση σέ ὅλες τίς κοινωνικές, μορφωτικές καί πολιτικές ὁργανώσεις, καλοῦμε τίς προσωπικότητες πού ξέρουν τί θηριωδίες προκίπτουν ἀπό τήν καταπάτηση τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων: Νά πάρουμε μία πρωτοβουλία μέ στόχο τή δυτικογερμανική κυβέρνηση γιά τό σεβασμό τῶν δικαιωμάτων τῶν φυλακισμένων. Αὐτά δέν ἰσχύουν μόνο γιά τό σύστημα τῶν φυλακῶν, πού δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι θανατηφόρες, ἀλλά καί γιά τόν ἐλεγχό τῶν δικῶν, πού ἐπίσης (στό βαθμό πού ἔγιναν) ἦταν δίκες τρομοκρατίας."

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ :

Γεννήθηκε τή 1 Μαΐου του 1915 στο "Οφφενμπουργκ. Γιος ενός διευθυντού δικαστηρίου. 'Επισκέφτηκε τό Γυμνάσιο του Ράστατ. Τό 1931, δεκαεξάχρονος μαθητής όντας, προσχώρησε στη "Νεολαία του Χίτλερ", όπου και "τιμήθηκε" μέ τή "Χρυσή τιμητική Διάκριση" (ένα παράσημο τής οργάνωσης αúτης).

Λίγο αργότερα έγινε μέλος των περίφημων SS πού ήταν αρχικά ή σωματοφυλακή του Χίτλερ. (Αύξων αριθμός μέλους: 227014) Πολύ σύντομα προβιβάστηκε σέ ήγετικό στέλεχος των SS. Τό καιρό έκείνο σπούδαζε στη νομική σχολή του πανεπιστημίου τής Χαϊδελβέργης.

'Εκεύ ανέπτυξε ιδιαίτερα ενεργητική δραστηριότητα σάν ναζίστας. Συμμετέσχε σάν φοιτητής ενεργά στη προσπάθεια μετατροπής του πανεπιστημίου "Κάρολος Ρούπρεχτ" σέ "Ίδρυμα έρεύνης γιά τή διαπαιδαγώγηση μέ βάση τό έθνικοσοσιαλιστικό πνεύμα". Τότε έγινε διευθυντής τής 'Υπηρεσίας των έθνικοσοσιαλιστών φοιτητών τής νομικής σχολής στη Χαϊδελβέργη. Σημαντικό μέρος τής πολύπλευρης δραστηριότητάς του αφιέρωσε όμως και γιά τό χαφισμός των καθηγητών των διαφόρων πανεπιστημίων, όπως συμπαιρένεται από μία έπιστολή του πού βρέθηκε στα άρχεία του να-

ζιστικού ύπουργείου "Έπιστημών, Παιδείας και Λαϊκής Έπιμόρφωσης" (άρ. έγγραφου WE 2334/37), όπου καταγγέλει τόν πρότανη του πανεπιστημίου του Φράιμπουργκ δρ. Φρίντριχ Μέτς γιά αντίναζιστική συμπεριφορά. Τό 1938, λίγο μετά τήν είσοδο του γερμανικού στρατού στην Αύστρια, ανέλαβε νά μεταβάλλη τό καθολικό πανεπιστήμιο "Λεοπόλδος-Φράντσους" του "Ινσμπουργκ, σέ ναζιστικό.

Τό ίδιο έπιχείρησε νά κάνει και στο πανεπιστήμιο τής Πράγας, όταν αúτη καταλήφτηκε από τους ναζί. Τό καιρό τής αποχώρησης των ναζιστών από τή Τσεχοσλοβακία κατέιχε τή θέση του διευθυντού του προεδρικού γραφείου στη Πράγα και ήταν ό υπεύθυνος τής "μεταφοράς" (κλοπής) τσεχοσλοβακικών έργοστίων στη Γερμανία.

Μέχρι τελευταία προσωπικός φίλος του Φράντς Γιόζεφ Στράους, προέδρου τής Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης στη Βαυαρία.

'Αγαπητοί άναγνώστες, άν δέν βρήκατε ακόμη ποιός είναι ό τρανός αúτός άνθρωπος, διαβάστε και τή λύση του αίνιγματος:

Χάνς Μάρτιν Σλάγιερ, (πρώην) πρόεδρος τής "Ένωσης Γερμανών Καπιταλιστών.

Οι πληροφορίες μας είναι παρμένες από τό βιβλίο "ό Μεγαλόςταυρος τής Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας" του Μπέρντ Ένγκελμανν.

ΕΞΑΓΩΓΗ ΤΟΥ „ΜΟΝΤΕΛΛΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ”

ΤΟ ΝΕΟ ΚΥΜΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από την Τρίτη 18 Οκτωβρίου, την ημέρα που μαθεύτηκε η δολοφονία των γερμανών επαναστατών στα κελιά τους, ένα τεράστιο κύμα αστυνομικής τρομοκρατίας εξαπολύθηκε στην Ελλάδα. Περιλαμβάνει συλλήψεις δίχως κανένα πρόσχημα, κατοποίηση των συλληφθέντων, κατασκευασμένες κατηγορίες και δίκες, έρευνες σε σπίτια, συλλήψεις εκδοτών εντύπων, φυλακίσεις με δίκη ή χωρίς δίκη. Η συγκομιδή είναι ήδη πλουσιδοτατή: για τις κινητοποιήσεις καταγγελίας των δολοφονιών, 6 άτομα βρίσκονται στη φυλακή με ποινές από 1½ - 3½ χρόνια, 9 άλλοι είναι καταδικασμένοι σε ποινές από 14- 25 μήνες αλλά μένουν προσωρινά ελεύθεροι μέχρι τις έφεσεις, 5 από τους 6 που κατηγορούνται σαν "ήθικοι ατύργοι" των κινητοποιήσεων (4 εκδότες εντύπων και ένας συνθέτης τραγουδιστής) βρίσκονται προφυλακισμένοι χωρίς δίκη από τις 22 Οκτωβρίου. Παράλληλα, από το γνωστό έπεισδιο του Ρέντη, υπάρχει ήδη ένας νεκρός επαναστάτης και ένας προφυλακισμένος εργάτης-συνδικαλιστής, του οποίου μεθοδεύεται η εξόντωση με κατασκευασμένες κατηγορίες.

Ο άνοιχτά όμολογούμενος στόχος αυτής της καταστολής είναι η εξόντωση των "αναρχικών": αυτό αναφέρεται πρώτα απ' όλα στο ίδιο το αναρχικό κίνημα, και γενικότερα σ' όποιονδήποτε μπορεί να θεωρηθεί σαν "αντρεπτικό στοιχείο". Ο άνομολογητος, πιό γενικός και πιό μακροπρόθεσμος στόχος, είναι η εγκαθίδρυση της κρατικής τρομοκρατίας σε μόνιμη βάση. Δεν είναι σύμπτωση ότι η μεθοδολογία αυτής της καταστολής εισήχθη από τη Δυτική Γερμανία, μαζί με ένα σημαντικό μέρος της παραφίλο-

λογίας της και έναν αριθμό γερμανών αστυνομικών. Δεν είναι σύμπτωση ότι το κύμα των συλλήψεων άρχισε πριν από όποιονδήποτε έπεισδιο, συγκέντρωση ή διαδήλωση. Ούτε είναι σύμπτωση ότι ο τύπος, από τη πρώτη στιγμή και χωρίς κανένα πρόσχημα, άρχισε να παρουσιάζει τους συλληφθέντες των κινητοποιήσεων καταγγελίας σαν "τρομοκράτες". Τώρα φαίνεται ξεκάθαρα πώς ένα καλοεπεξεργασμένο σχέδιο, εφαρμόστηκε από το ελληνικό κράτος, παρόμοιο με εκείνα που αρχίζουν να εφαρμόζονται σε αρκετές χώρες της Εθρώπης. Ο καπιταλισμός είναι ένας κλασικός βρυκδολάκας: όσο πιό άρρωστος είναι, τόσο περισσότερο διψάει για αίμα. Η κρατική τρομοκρατία προορίζεται για άντιδοτο στις αντιφάσεις του. Το πόσο βάσιμες είναι οι εγγραφές αυτές φιλοδοξίες, και το τι συνεπάγονται, θα το δούμε στο δεύτερο μέρος του κειμένου.

Η ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Η ιδιαίτερη σημασία του πρόσφατου κύματος αστυνομικής τρομοκρατίας δεν είναι μόνο ότι αντιπροσωπεύει μία έξυνση της κρατικής καταστολής, αλλά επίσης ότι προμηθεύει ένα συγκεκριμένο ιδεολογικό πλαίσιο και μία συγκεκριμένη μεθοδολογία σαν επιστέγασμα της γενικότερης κλιμάκωσης και του εκσυγχρονισμού της καταστολής που αρχίζει με τη Μεταπολίτευση. Το πρώτο μέλημα της Δημοκρατίας ήταν να πολλαπλασιάσει τις αστυνομικές δυνάμεις, να τις εφοδιάσει με μηχανοκίνητα και να δημιουργήσει το ειδικό σώμα των κρασιοφόρων (Μ.Α.Τ.). Στη συνέχεια, μία δλδκληρη σειρά από γεγονότα εκφράζει την αδιόκηπη ένλσχυση και γενίκευση της αστυνδμευσης:

συνεχής και συχνά τελείως άπροσχημάτιστη επίδειξη δυνάμεως για να δημιουργηθεί κλίμα φόβου και εξοικειωση με την αστυνομοκρατία· απαγόρευση και άγρια καταστολή οποιασδήποτε συγκέντρωσης και διαδήλωσης· άμη καταστολή των εργατικών και αγροτικών κινητοποιήσεων που φτάνει μέχρι την άπρονάλυπη στρατιωτική κατοχή στα Μαντεμοχώρια· επιχειρήσεις τύπου "Αρετή" με μπλόκα και μαζικές συλλήψεις πολιτών· ένφυκρῶ δολοφονίες "ποινικών" (Κεχαΐδης, Σαλονικίδης) και προσπάθεια επιβολής της άνετης χρησιμοποίησης όπλων από τους αστυνομικούς· άγρια κατοποίηση των συλλαμβανόμενων που φτάνει μέχρι τη συνέχιση των βασανισμών στα αστυνομικά τμήματα (βλέπε τις πρόσφατες περιπτώσεις του 16χρονου Βιδάλη που βασανίστηκε με φάλαγγα επειδή μοίραζε προκηρύξεις, ή του 14χρονου που "όμολογησε" έμπρησμο που δεν είχε κάνει και του οποίου τελικά βρέθηκε ο πραγματικός δράστης)· και επειδή μία καθώσπρέπει Δημοκρατία πρέπει να φροντίζει να νομιμοποιεί τις άθαιρεσίες της, ή ελληνική παρήγαγε μαζικά νόμους που διαβρώνουν από χίλιες-δύο πλευρές το ίδιο της το έλλοθι, τα περιβόητα "δημοκρατικά δικαιώματα" (Ιδιώνυμο, 330, νόμος περί έκτοπισσεων, ξέθαμα μεταξικών νόμων, ήθική ατύργια κτλ.). Μέσα σ' αυτό το κατάλληλα προετοιμασμένο έδαφος ήρθε να έναχτε ή "άντι-τρομοκρατία" και ή "αναρχολογία", για να συμβάλει στην παραπέρα διεθρυνση της κρατικής τρομοκρατίας.

Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΨΕΩΝ

Το κύμα των συλλήψεων άρχισε την Τρίτη 18/10 στο Πολυτεχνείο. Πρώτο θύμα ο προσφιής στόχος της αστυνομικής καταστολής

Χρίστος Κωνσταντινίδης, μέλος της έκδοτικής ομάδας "Διεθνής Βιβλιοθήκη". Στο σημείο αυτό θεωρούμε σκόπιμο να κάνουμε μία παρένθεση. Ο Κωνσταντινίδης είχε συλληφθεί επανειλημμένα εν ψυχρώ τα τελευταία χρόνια και δύο φορές στάλθηκε σε δίκη με βαρύτατες και κραυγαλέα στην κατηγορία. Η πρώτη ήταν το 1976, όταν συνελήφθη άπροσχημάτιστα μπροστά στον "Αρειο Πάγο" που δικάζε την ύποθεση της έκδοσης του Πόλε, και παρ' όλο που είχε την προνοητικότητα να βάλει άμέσως τα χέρια στις τσέπες, κατηγορήθηκε ότι έδωσε "πονηρόν όπισθιον λάκτισμα" (!) σε άστυνομικό διευθυντή - για να άθωωθεί τελικά στο "Έφετείο από κάθε κατηγορία. Η δεύτερη ήταν στην πρόσφατη (Μάιος 1977) "ύπόθεση του Παγκρατίου", όταν με προσχηματή "διατάραξη κοινής ήσυχίας" (!) ή άστυνομία έσπασε την πόρτα του διαμερίσματος, έκανε έρευνα επί δύο ώρες, και τελικά έσυρε αίμόφυρτα 7 άτομα στον Εΐσαγγελέα. Η νέα άθωωτική απόφαση (ύπ' άρ. 13797/77) άνέφερε μεταξύ άλλων: ο Κωνσταντινίδης, "έχων άπασχολήσει την άστυνομία και κατά τό παρελθόν, ότε και πάλιν είχε κατηγορηθή και διωχθή επί άντιστάσει, άθωωθείς τελικώς ύπο Τριμελούς Έφετείου Άθηνών, δέν ήτο, ως φαίνεται, συμπαθής εις αύτήν, τοϋθ' όπερδεικνύει και ή ύπό ένίων άστυνομικών κακομεταχειρίσεις του ... Έντεσθεν αί εις βάρος του καταθέσεις των άστυνομικών έχουν μικράν βαρύτητα...". Η προτίμηση της άστυνομίας για τό πρόσωπο του Κωνσταντινίδη έχει λοιπόν πλούσια προΐστορία.

"Όσον άφορά τις άλλες συνθήκες αύτης της ώμης άστυνομικής προβοκάτσιας που ύπήρξε ή άφετηρία των μετέπειτα γεγονότων, θά πρέπει να ύπογραμμιστούν τά εξής: 1) Τή στιγμή εκείνη (7.30' τό βράδυ) στο Πολυτεχνείο δέν ύπήρχε καμμία συγκέντρωση. Μία συγκέντρωση καταγγελίας των δολοφονιών που είχε άρχισι στις 7 στά Προπύλαια και για την όποία γινό-

ντουσαν καλέσματα στο Πολυτεχνείο μέχρι λίγο πριν την επέμβαση της άστυνομίας, δέν ένοχλήθηκε και διαλύθηκε χωρίς έπεισόδια. 2) Σάν άμηση συνέπεια, οι άστυνομικοί δέν είχαν κανένα πρόσχημα να επέμβουν. Γι' αυτό ή σύλληψη του Κωνσταντινίδη έγινε από άστυνομικούς με πολιτικά που προχώρησαν στο πέζοδρομιο του Πολυτεχνείου σαν τυχαίοι περαστικοί και τον κύκλωσαν αίφνιδιαστικά στο "πηγάδι" όπου συζητούσε, μπροστά στην κεντρική είσοδο. 3) Με τον τρόπο αυτό παραβιάστηκε άσύστολα τό άσυλο του Πολυτεχνείου. 4) Τά προσχήματα που επικαλέστηκαν στη δίκη οι άστυνομικοί για τη σύλληψη ήταν τό κλασσικό και τελείως φανταστικό ότι ομάδα 20-30 άτόμων "παρεκώλυε την κυκλοφορία πεζών τε και όχημάτων" και τό πρωθύστερο σχήμα ότι συνελήφθη έπειδή έβρισε τους άστυνομικούς που τον συνελάμβαναν! - τά δυστυχή "όργανα της τάξεως" τά όποια άπλως ήθελαν "να κάνουν συστάσεις"... Φυσικά, τά προσχήματα λίγη σημασία έχουν. Μπορεί να μην ύπάρχει λόγος που συλλαμβάνεται κάποιος, αλλά με την κατηγορία ότι άντιστάθηκε στη σύλληψη έχει να άντιμετωπίσει τό "ιδιώνυμο". Για μία άκόμα φορά μάταια έβαλε ο Κωνσταντινίδης τά χέρια στις τσέπες...

Αυτή λοιπόν ήταν ή έναρξη της "τρομοκρατικής" δράσης των σημερινών φυλακισμένων. Στις άποδοκιμασίες των παρενρισκομένων για τη σύλληψη και για τον άγριο ξυλοδαρμό του συλληφθέντος, άπάντησε ή επέμβαση των κρανοφόρων που στάθμευαν από 10 λεπτά στη Στουρνάρα και τά άδιάκριτα χτυπήματα. Ο 20χρονος Μιχάλης Σόρπος συνελήφθη και όταν πήγε στον Εΐσαγγελέα είχε τό ένα φρόδι σκισμένο, τραυματισμένα και τά δύο μάτια και σπασμένο ένα δάχτυλο. Κατηγορήθηκε ότι έδειρε 4 άστυνομικούς, που σόθηκαν από το χάρου τά δόντια χάρη στην επέμβαση των κρανοφόρων. Οι συλλήψεις συνεχίστηκαν μετά από μία διαδήλωση διαμαρτυρίας που συγκροτήθηκε κατά τις 9.30 τό βρά-

δυ, και την άλλη μέρα σε δύο διαδηλώσεις στην Άθήνα και στη Θεσσαλονίκη.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Έξαπόλυση ενός τόσο τεράστιου και άπρόκλητου κύματος καταστολής, δέν θά μπορούσε να τελεσφορήσει χωρίς μία έντατική προσπάθεια έγκεφαλοδιαμόρφωσης από τά μέσα μαζικής ενημέρωσης. Και για μία άκόμα φορά, ο έλληνικός τύπος άνταποκρίθηκε έπάζια στο ρόλο του στην Έερά συμμαχία της καταστολής και έδειξε ότι, τουλάχιστον από άποψη εθυσνείωσης δέν ύστερεί καθόλου από τον γερμανικό. Μέσα σ' έναν όχετό μαζικής κατασκευής φεμμάτων κατορθώθηκε ή ταχυδακτυλουργία να παρορσιαστούν από την πρώτη στιγμή οι συλληφθέντες σαν "τρομοκράτες" και να προετοιμαστέτ ως ένα βαθμό ή κοινή γνώμη για να μην άντιδράσει σε έξοντωτικές ποινές. Υπενθυμίζουμε δειγματολογικά μερικές από τις τερατώδεις "ειδήσεις" που περιείχε τό άτέλειωτο σήριαλ: "Τόν Κωνσταντινίδη τον επισκέφθηκαν πριν μία έβδομάδα δύο γερμανοί δικηγόροι της R.A.F.", "Έφαρμόζεται διεθνές άναρχικό σχέδιο για πρόσκληση παραχών" - τά γεγονότα του Ρέντη, δύο μέρες μετά την εξαπόλυση της καταστολής, έμπλούτισαν σημαντικά τό σήριαλ: "Ώς να μην είναι σύμπτωση ότι τό αυτοκίνητο της ομάδας του Ρέντη κλάπηκε πριν 10 μήνες στο Παγκράτι και ο Κωνσταντινίδης μένει στο Παγκράτι" - άκόμα και ο ταλαίπωρος και κατά έπικρατούσά γνώμη άνύπαρκτος Κάρος έπιστρατεύτηκε από τους έπαγγελματίες του φέμματος για να κάνει βόλτες στην Κηφισιά εκείνες τις ήμέρες.

ΟΙ ΔΙΚΕΣ

Μέσα στα πλαίσια αύτης της πολιτικής οι δικες που άκολούθησαν ήταν βέβαια άπδλυτα "γερμανοποιημένες": 1. Η 19χρονη Σταυρούλα Λαγκαδινού συνελήφθη μισή ώρα μετά τη διάλυση της διαδήλωσης της Τετάρτης 19/10 από έναν καταστηματάρχη, που ισχυρίστηκε πως την άναγνώρισε ότι άνηκε σε μία ομάδα διαδηλωτών ένας από τους όποιους έσπασε τη βιτρίνα του μαγαζιού του. Με βάση αύτή την κατάθεση και χωρίς ο μοναδικός μάρτυρας κατηγορίας να έρθει στο δικαστήριο (!), ή Λαγκαδι-

νοῦ στέλνεται 1½ χρόνος φυλακή. 2. Στὴ δίκη τοῦ Κωνσταντίνου ἀκόμα καὶ ὁ εἰσαγγελέας προτείνει τὴ μετατροπὴ τῆς "ἀντίστασης" σὲ "ἀπειθεία". Ὅμως ὁ Κωνσταντίνου στέλνεται 3½ χρόνια φυλακή γιὰ ἀντίσταση καὶ ἐξόβριση. 3. Ὁ 17χρονος Γιώργος Τσαχταλὶρης κατηγορεῖται πὼς ὅταν διαλυθάν ἡ διαδήλωση τῆς Τρίτης, καὶ ἐνῶ ἤδη καταδικάσταν ἀπὸ ἀστυνομικούς καὶ ἔτρεχε νὰ ξεφύγει κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ συνκατηγορομένη του Παναγιωτίδου ποὺ ἀθωώθηκε, μὲ αἰφνίδιο ἔλμα καὶ λάκτισμα τύπου καράτε ἔσπασε μιὰ βιτρίνα. Ἡ ἀπιθανότητα τῆς κατηγορίας ἔχει τὸ ἀνάλογόν της μόνο στὴν ἀπιθανότητα τῆς ποινῆς: 2 χρόνια φυλακή.... 4. Ὁ 20χρονος Σύρος ποὺ "ἔδειρε" τοὺς τέσσερις ἀστυνομικούς (:), 2 χρόνια καὶ 4 μῆνες. 5. Στὴν περὶπτωση τοῦ 17χρονου Μαντζουράνη ἀποδείχτηκε πὼς ἀπλᾶ καὶ μόνο ἡ "συμμετοχὴ σὲ παράνομη διαδήλωση" (ὑπῆρξε ποτὲ καμία νόμιμη;) τιμωρεῖται μὲ 1 χρόνο καὶ 2 μῆνες φυλακή. 6. Στὴ δίκη τῆς Θεσσαλονίκης τὸ δικαστήριο ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ 1 κατηγορούμενοι δὲν μπόρουν νὰ θεωρηθοῦν ἔνοχοι οὔτε κἂν ἀπειθείας ἐφόσον, ὅπως δηλώνει ὁ εἰσαγγελέας, "κἂν δὲν τοὺς εἶπε νὰ διαλυθοῦν". Ἐπίσης δὲν ἔγινε τὸ παραμικρὸ ἐπεισόδιο. Οἱ κατηγορούμενοι λοιπὸν δικάζονται μόνο ἐπειδὴ ἔκαναν διαδήλωση καὶ φώναξαν συνθήματα. Οἱ ποινές: 2 χρόνια καὶ 4 μῆνες στὸν Καραμπελιδᾶ (τῆς "Ὁμάδας γιὰ μιὰ Προλεταριακὴ Ἀρίστη") καὶ στὸν Καρακίτσιο, ποὺ ὀδηγοῦνται ἀμέσως στὴ φυλακή. Ἀπὸ 2 χρόνια καὶ 1 μῆνα μέχρι 1 χρόνο καὶ 10 μῆνες σὲ ἄλλους 8 κατηγορουμένους. Ἐπεται συνέχεια.....

ΟΙ "ΗΘΙΚΟΙ ΑΥΤΟΥΡΓΟΙ"

Ἡ οὐσία ὅλης αὐτῆς τῆς ἀπροσχημάτιστης καταστολῆς εἶναι ὅτι διώκονται οἱ ἰδέες. Καὶ ἀπὸ τὸ ἐπιβεβαιώθηκε ὡς καὶ ἀσυστολα μὲ τὴ σύλληψη τῶν ἑξὶ ἀναρχικῶν καὶ ἄλλων ἀγωνιστῶν ποὺ κατηγοροῦνται σὺν "ἡθικοῖς αὐτουργοῖς" τῶν κινητοποιήσεων.

Αὗτοι εἶναι: 1. Ὁ Κυριάκος Βασιλειάδης, ἐκδότης τοῦ "Ἐδῶ καὶ Τώρα" ποὺ ἔβγαλε ἕνα καὶ μοναδικὸ τεῦχος πρὶν ἕνα χρόνο (:), καὶ ἔχει ἤδη ὑποστῇ τέσσερις μηνύσεις. 2. Ὁ Μιχάλης Πρωτοφάλης, ἐκδότης τοῦ "Κόκκορα", ποὺ ἐπίσης ἔβγαλε τὸ μοναδικὸ τεῦχος του πρὶν ἕνα χρόνο καὶ ἔχει ἤδη διωχτεῖς. 3. Ὁ Νίκος Μπαλῆς, ἐκδότης τοῦ "Ὅταν...", ποὺ ἔβγαλε τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον τεῦχος του στὶς ἀρχές τοῦ 1976. 4. Ὁ Ἡρώδης Μπακογιάννης, ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ "Σοσιαλισμός ἢ Βαρβαρότητα" ποὺ ἔβγαλε τρία τεύχη στὰ δύο τελευταῖα χρόνια (τὸ τελευταῖον τεῦχος βγήκε τὸ Μάϊο τοῦ 1977). 5. Ὁ Γιάννης Φελέκης, ἐκδότης τῆς τροτσκιστικῆς ἐφημερίδας "Ὁδοφραγμα", καὶ 6. Ὁ Νικόλαος Ἀσίμος, συνθέτης-τραγουδιστής. Οἱ "ἡθικοὶ αὐτουργοί", γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως καμία συγκακριμένη κατηγορία, οὔτε κἂν ἡ παραμικρότερη ἔνδειξη γιὰ συμμετοχὴ στὶς κινητοποιήσεις καταγγελίας τῶν δολοφονιῶν, ἀνακρίθηκαν ἀπροκάλυπτα γιὰ τίς ἰδέες τους. Ρωτήθηκαν ἂν "συμφωνοῦν...", "ἐπιδιοκίμαζουν...", "πιστεύουν..." κλπ., κρίθηκαν "ἰδιαιτέρως ἐπικίνδunami καὶ ὑποπτοὶ πρὸς φυγὴν" (:), καὶ προφυλακίστηκαν ἐπ' ἀόριστον χωρὶς δίκη.

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ ΠΕΝΤΗ ΚΑΙ Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΕΡΙΦΗ

Τὴ νύχτα τῆς Τετάρτης 19 πρὸς Πέμπτη 20/10 ἡ ὁμάδα "Διεθνῆς Ἀλληλεγγύη" ἀποπειράθηκε νὰ τοποθετήσῃ βόμβες στὸ ἔργο-στάσιο τῆς Α.Ε.Γ. σὺν καταγγελία γιὰ τὴ δολοφονία τῶν γερμανῶν ἐπαναστατῶν. Ἕνα μέλος τῆς ὁμάδας, ὁ Χρῆστος Κασίμης, σπυλαμβάνεται ἀπὸ δύο ἀστυνομικούς καὶ στὴν προσπάθειά του νὰ ξεφύγῃ δολοφονεῖται ἐν ψυχρῷ. Ἀκολοθεῖ ἀνταλλαγὴ πυροβολισμῶν τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ τελικὰ τραυματίστηκαν, καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς ὁμάδας ποὺ στὴ συνέχεια διέφυγαν. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Κασίμη ἤδη ἔχει καταθέσει μήνυση ἐναντὶον τῶν δύο ἀστυνομικῶν.

Ἡ ἀστυνομία, μὴ μπορώντας νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἄλλα μέλη τῆς

ὁμάδας, θέλοντας νὰ ἀποσείσει ἀπὸ πάνω τῆς τὴ δολοφονία τοῦ Κασίμη καὶ ἐνεργώντας ταυτοχρόνως μέσα στὰ πλαίσια τοῦ σχεδίου τῆς γιὰ ἐξόντωση ἀγωνιστῶν, κατὰσχεύει ἕνα ἔνοχο: τὸν ἐργάτη-συνδικαλιστὴ Γιάννη Σερίφη. Τὸ πραγματικὸ κατηγορητήριο ἐναντὶον τοῦ Σερίφη εἶναι: 1. Ἡ ἔντονη δράση του στὴν ἐπταετία, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε καὶ τότε τὸν ἴδιο, τὸν σημερινὸ του διώκτη: τὸν Καραθανάση. Ὁ Σερίφης ἦταν μέλος τῆς ὁργάνωσης "20ῆ Ὀκτώβρη". Ἐναντὶον του εἶχε ἐκδοθεῖ ἔνταλμα συλλήψεως καὶ καταζητοῦνταν. 2. Ἡ ἀδικοποίηση συνδικαλιστικῆς του δραστηριότητας μετὰ τὴ Μεταπολίτευση. Ὁ Σερίφης μάλιστα πρωτοστάτησε στὴν ἀπεργία καὶ κινητοποίηση τῶν ἐργατῶν τῆς Α.Ε.Γ., ἦταν ἰδρυτικὸ μέλος τῆς ἀπεργιακῆς ἐπιτροπῆς καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπολύθηκε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1977.

Ἡ υπεράσπιση τοῦ Σερίφη, ὁ ποῖος ἀρνεῖται κατηγορηματικὰ κάθε ἀνάμιξη στὸ ἐπεισόδιο, ἔδωσε στὴ δημοσιότητα στοιχεῖα ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν κατασκευὴ τῆς κατηγορίας. Μερικὰ ἀπὸ τὰ σημεῖα ποὺ ἐπισημάνθηκαν εἶναι τὰ ἑξῆς: 1. Οἱ δύο ἀστυφύλακες ἰσχυρίζονται ὅτι ἀναγνώρισαν τὸ Σερίφη ἀπὸ φωτογραφίες ποὺ τοὺς ἔδειξαν στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο 401 δύο ὑπαστυνόμοι τὸ ἐπόμενο πρωὶ ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο. Ὅμως οἱ δύο ὑπαστυνόμοι εἶχαν τότε ὑπηρεσία στὸν Πειραιᾶ, ἐνῶ ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ἀνακρίσεων ἀστυνόμος καταθέτει ὅτι ἀρχισε ν' ἀναζητᾶει φωτογραφίες τοῦ Σερίφη μετὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας. Εἶναι φανερό πὼς πρόκειται γιὰ προκατασκευασμένη ἀναγνώριση πρὶν ἐπιδειχτοῦν φωτογραφίες.

2. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀστυνομικῶν ὅτι πυροβολήθηκαν αὐτοὶ καὶ ὁ Κασίμης ἐξ ἐπαφῆς (πράγμα ποὺ θεμελιώνει τὴ δυνατότητα ἀναγνώρισης τοῦ ὑποτιθέμενου δράστη Σερίφη) διαφεύδεται κατηγορηματικὰ ἀπὸ τίς ἱατροδικαστικές ἐκθέσεις. 3. Ἐπίσης διαφεύδεται ὁ ἰσχυρισμὸς τους ὅτι συνεπλάκησαν καὶ ἀντάλλαξαν χτυπήματα μὲ τὸν Κασίμη. Ἐκτός ἀπὸ τὴ σφαῖρα στὸ κεφάλι του,

"οὐδεμία ἑτέρα κἀνωσις οὐδαμοῦ τοῦ σώματος μικροσκοπικῶς παρατηρεῖται". 4. Καταρρίπτεται ὁ ισχυρισμός ἐνός ἀστυφύλακα ὅτι κρατοῦσε τὸ κεφάλι τοῦ Κασίμη στὸ στῆθος του ὅταν αὐτός πυροβολήθηκε. Τὸ τραῦμα ἦταν διαμερές καὶ ἡ σφαίρα θά ἔπρεπε νὰ εἶχε τραυματίσει τὸν ἀστυνομικὸ στὸ στῆθος ἢ τουλάχιστον ν' ἀφήσει ἴχνη στὰ ροῦχα του. Μὲ βάση αὐτὰ καὶ ἄλλα στοιχεῖα, ἡ ὑπεράσπιση τοῦ Ξερῆφ ἔκανε μὴνυση κατὰ τῶν δύο ἀστυνομικῶν καὶ παντός ὑπευθύνου. Κι ὅμως ὁ Ξερῆφης ἐξακολούθη νὰ κρατεῖται στίς φυλακὲς καὶ ν' ἀπειλεῖται μὲ ἰσθβία.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τὸ κεφάλαιο, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς γένεσής του, σφράγισε τὴν πορεία του πρὸς τὴν κατάκτηση τοῦ κόσμου μὲ ἐκατόμβες θυμάτων καὶ ποταμούς αἵματος ποὺ δὲν ἔχουν νὰ ζηλέσουν τίποτα ἀπὸ τὰ ἀνάλογα ἱστορικὰ προηγούμενα. Ἡ τρομοκρατία τοῦ κεφαλαίου εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ἴδια του τὴν ὑπαρξή. Μπροστὰ στὸ σημερινὸ κύμα καταστολῆς, τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ κἀνουμε λόγο γιὰ ἐπανεμφάνιση ἢ γιὰ μεγαλύτερη κλίμακα τῆς κρατικῆς βίας, ἀλλὰ νὰ δοῦμε τίς σύγχρονες ἰδιομορφίες της. Ἡ διεθνὴς σημερινή τάση πρὸς ὀλοένα μεγαλύτερο αὐταρχισμό, πρὸς ὀλοένα μεγαλύτερη κρατικὴ βία, εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους. Τὸ ἴδιο γνωστὲς εἶναι καὶ οἱ δυσχέρειες τῆς λειτουργίας τοῦ κεφαλαίου, ὅσο διαφορετικὲς καὶ ἂν εἶναι οἱ ἐρμηνείες ποὺ δίνονται. Ἐδῶ καὶ μερικὰ χροῖα, ἀκρόασις καὶ τὰ ἐπίσημα φερέφωνα τῆς ἀρχουσας τάξης μιλάνε γιὰ τὸ τέλος τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου ἀνάπτυξης καὶ ἀνοικοδομήσεως, γιὰ τὴν ἀνάγκη "λιτότητας καὶ περισυλλογῆς". Στὸ μεταίχμιό αὐτὸ τοποθετεῖται καὶ ἡ ὀριστική ἐπάνοδος τοῦ κινήματος τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης (Μάης 1968, ἰταλικὸ "θερμὸ Φθινόπωρο", Πολωνία 70/71 κλπ.). "Ὅπως δὴλῳνε ἀπερίφραστα τὸ 1970 ὁ τότε ἀρχηγὸς τῶν ἁγγλῶν συντηρητικῶν Χίθ γιὰ τὴ δεκαετία ποὺ ἄρχιζε: "πρέπει νὰ ἐτοιμαστοῦμε γιὰ

τὸν ἐμφύλιό πόλεμο".

Ἡ προετοιμασία αὐτὴ πέρασε στὴν Εὐρώπη μιὰ πρώτη φάση ποὺ χαρακτηριζόταν κυριαρχικὰ ἀπὸ τὴν ἀποπειρά ἐπαναφομίωσης τῶν τάσεων ἐξέγερσης καὶ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς καταστολῆς. Μέσα στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς ταχτικῆς εἶδαμε τοὺς ἐμπροσώπους τοῦ κεφαλαίου νὰ ἀποκαλύπτουν ξαφνικὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ συστήματός τους καὶ νὰ δηλώνουν πὺς σκοπεύουν νὰ διορθώσουν οἱ ἴδιοι, εἶδαμε ν' ἀμφισβητεῖται ἡ ποσότητα καὶ νὰ γίνονται λόγος γιὰ τὸ νέο ἐμπόρευμα τῆς ποιότητος, εἶδαμε νὰ ἀντιστρέφεται ἡ ἰδεολογία τῆς περιόδου ἀνάπτυξης καὶ νὰ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τοὺς πρῶην ἰδεολόγους της ὅτι τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη δὲν ἔχουν καὶ τόση σημασία, εἶδαμε τὴν αὐτοδιαχείρηση τοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σκλάβους του νὰ μπαίνει στὸ πρόγραμμα συνδικάτων καὶ νομμάτων, εἶδαμε ἀναχρονιστικὲς δικτατορίες ν' ἀντικαθιστοῦνται ἀπὸ σύγχρονες αὐταρχικὲς δημοκρατίες. Ἀλλὰ βέβαια ἡ ἐπαναφομίωση ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ ὅριά της. Στὸ τέλος τοῦ δρόμου παραμόνευε τὸ παλιὸ καὶ τόσο δοκιμασμένο ἐπιχείρημα τῆς ἀστυνομικῆς βίας. Οἰκονομικὲς δυσχέρειες τοῦ κεφαλαίου (ποὺ φτάνουν ἀπὸ τίς περικοπὲς τῶν "κοινωνικῶν δαπανῶν" μέχρι τὴ μαζικὴ ἐπανεμφάνιση τῆς ἀνεργίας καὶ τὴν ἀδυναμία ἀπορρόφησης τῶν προλεταριοποιημένων σπουδαστῶν), ἡ ἀνικανότητα τῶν ἐργαζομένων νὰ ἐρωτευτοῦν τὴ σκλαβιά τους καὶ νὰ βροῦν ἐνδιαφέρον στὴ δουλειά τους, ὑπογράμμισαν ὅτι ἡ ἐπαναφομίωση μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ γιὰ ἓνα διάστημα ἴσως νὰ μπορεῖ τὸ κεφάλαιο νὰ πληρώνει γι' αὐτὴν (οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς παραχωρήσεις, πειράματα νέων μορφῶν ὀργάνωσης ἐργασίας κλπ.). "Ὅπου αὐτὸ δὲν συμβαίνει, τὸ παιχνίδι κατατρέπει λίγο ἐπικίνδυνον. Γιὰ μιὰ ἀκρόαση φορὰ ἡ πλάστιγγα τοῦ κεφαλαίου ταλαντεύτηκε ἀνάμεσα στὸ φιλελευθερισμὸ καὶ τὴν τρομοκρατία καὶ ἐκλινε πρὸς τὸ μέρος τῆς δεύτερης, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πανικοῦ τῶν ἡγετῶν μπροστὰ στὴν ἐπάνοδο τοῦ ἀνατρε-

πτικοῦ κοινωνικοῦ κινήματος καὶ τὴν ἐπικίνδυνη προοπτικὴ νὰ συνδιαστεῖ μὲ μιὰ μαζικὴ ἐπανεμφάνιση ἐργατικῶν ἀγώνων. Τὸ δρομότης σύγχρονης κρατικῆς τρομοκρατίας τὸν χάραξε ἡ Δυτικὴ Γερμανία, ὅχι μόνον γιὰ τὸν ἀνέπτυξε πρώτη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἔχει ἀπὸ τὰ πράγματα κεντρικὸ ρόλο στὴν Εὐρώπη. Ἡ Γερμανία, ποὺ ἀνοικοδομήθηκε ἐντατικὰ ἀπὸ τὸ διεθνὲς κεφάλαιο καὶ ἔγινε ἡ πρώτη οἰκονομικὴ δύναμη τῆς Εὐρώπης, ποὺ παρόλες τίς ἐπισημες συμφωνίες ἔχει σήμερα τὸν πολυαριθμότερο καὶ ισχυρότερο εὐρωπαϊκὸ στρατὸ, ἐτοιμάζεται νὰ παῖξει τὸ ρόλο γιὰ τὸν διποτοῦ προορίστηκε ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου: τὸ ρόλο ροπαλοφόρου τῆς Εὐρώπης ποὺ θά ἐπεμβαίνει ὅπου χρειαστεῖ γιὰ νὰ ἀποκαθιστᾷ τὸν "νόμο καὶ τὴν τάξη", δηλαδή νὰ διασώζει τίς ἀρχουσες τάξεις ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μόνες τους. Ἡ πρόσφατη ἐκδοσὴ τοῦ Κρουσάν καὶ οἱ περιπολίες καὶ τὰ μπλόκα ἐνοπλῶν γερμανῶν ἀστυνομικῶν στὴ γαλλικὴ Ἀλσατία, σηματοδοτοῦν τὴν ὀριστικοποίησιν αὐτῆς τῆς τάσεως. Οἱ ἀρχουσες τάξεις τῆς Εὐρώπης μπροστὰ στὸ κοινωνικὸ ἀδιέξοδο ποὺ ἀντιμετωπίζουν, ἀναπτύσσουν τὴν τρομοκρατία τους ἐπιφελομένης ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Γερμανίας. Ἡ γερμανικὴ κρατικὴ τρομοκρατία, ποὺ ἤδη ἔχει φτάσει σὲ παροξυσμὸ, ἐξάγει μαζικὰ τὴ μεθοδολογία της, τὴν ἀστυνομία της καὶ τίς εἰκόνες ποὺ τῆς χρησιμεύουν σὰν ἄλλοθι (οἱ 16 "τρομοκράτες" ποὺ ἀπειλοῦν τὴν παγκόσμια κοινωνία καὶ ποὺ κρύβονται ταυτοχρόνα σ' ὅλες τίς χῶρες τῆς Εὐρώπης, ὁ Κάρλος ἐδῶ-ὁ Κάρλος ἐκεῖ-ποῦ εἶναι ὁ Κάρλος, κλπ.). Ὅμως ἡ ἀνάπτυξη τῆς κρατικῆς τρομοκρατίας δὲν συνεπάγεται μόνον ἐκατόμβες θυμάτων εἶναι καὶ αὐτὴ ἓνα ὄπλο ποὺ ἡ ὑπερμετρη χρησιμοποίησή του σημαίνει ταυτοχρόνα τὴ φθορά του, ἐφόσον τὸ κεφάλαιο εἶναι καὶ παραμένει βαθύτατα ἀντιφατικὸ. Καὶ μάλιστα ἀκρόασις περισσότερο στὴ σημερινὴ περίοδο, ὅπου τὸ κεφάλαιο δειχνεῖ πλήρη ἀνικανότητα νὰ ἀναδιοργανωθῇ σὲ

άνώτερο επίπεδο και να μπει
σε μία νέα φάση μακροχρόνιας
ένθισης. Η φθορά αυτή φαίνε-
ται άξεχώριστα τόσο στην εξέ-
λιξη της ιδεολογίας της κρατι-
κής τρομοκρατίας, όσο και στις
προσπετικές που δημιουργεί.
Η ιδεολογία της κρατικής τρο-
μοκρατίας όπως και κάθε επίση-
μη ιδεολογία στο σύστημα το θε-
μελιωμένο στη βία και το ψέμα,
είναι μία συγκεκριμένη και ρι-
ζική αντιστροφή της πραγματικό-
τητας: η τρομοκρατία παρουσιάζε-
ται σαν αντίδραση σε μία άλλου
είδους τρομοκρατία, σαν "αντιτρο-
μοκρατία". Η ιδεολογία αυτή πε-
ριέχει ένα κοινό στοιχείο όποια-
σδήποτε ιδεολογίας της κρατικής
καταστολής: με την προσπάθεια κα-
τονόμασης και προσωποποίησης του
έχθρου, γίνεται μία απόπειρα έ-
ξορκισμού του πραγματικού έχθρου,
του κοινωνικού κινήματος που η-
γάζει αθόρυχα από το έδαφος
αυτής της κοινωνίας. Γιατί βέ-
βαια οι γερμανοί επαναστάτες,
όπως και οι Έλληνες αναρχικοί
ή τα άλλα ριζοσπαστικά και ά-
ναρχικά στοιχεία, δεν είναι
παρά μία μικρή φράξια του κοι-
νωνικού κινήματος, τίποτα παρα-
πάνω. Όταν η κρατική ιδεολογία
ανάγει την προσπάθεια του κεφα-
λαίου να καταστείλει τις συνέ-
πειες των ίδιων του των αντι-
φάσεων σε μία μονομαχία κρά-
τους και "τρομοκρατών" ή "α-
ναρχικών", αυτό εκφράζει και
έναν εδσεβή πόθο, στο μέτρο
που αν το κράτος είχε ν' αντιμε-
τωπίσει απλώς μία συγκεκριμένη
ομάδα ατόμων, θά έβγαине όπως πο-
τε νικητής. Αλλά ταυτόχρονα
εκφράζει και την αδυναμία να
κατονομάσει και να προσωπο-
ποιήσει το διάχυτο και απρόσω-
πο κοινωνικό κίνημα, τη στιγμή
που η καταστολή για να χτυπήσει
αποτελεσματικά χρειάζεται κατο-
νομασμένους και συγκεκριμένους
έχθρους. Έτσι στήνεται ένα ιδεο-
λογικό πλαίσιο της καταστολής
(κράτος έναντι των "τρομοκρατών"),
μέσα στο οποίο θα πρέπει τελι-
κά να χωρέσουν οι όποιεςδήποτε
εκδηλώσεις του κοινωνικού κινή-
ματος- με αναγκάτο αποτέλεσμα
να ξεχειλώσει και να τείνει να
καταντήσει δύσχεστο.

Ένα παρόμοιο παράδειγμα απο-
τελεί και η έλληνική "προβο-
κατορολογία", η ιδεολογία της
κρατικής καταστολής που κάλυψε
τη μετάβαση από την αναχρονι-
στική δικτατορία στο σύγχρονο
αυταρχικό κράτος, όταν ο "αντι-
χουντισμός" ήταν επίσημη ιδεο-
λογία εκείνων που είχαν πάρει
τη συντάλη από τη Χούντα. Όταν
άρχικά χαρακτηριζόντουσαν σαν
"προβοκάτορες" λίγα επαναστατι-
κά στοιχεία, η ιδεολογία αυτή
μπορούσε κάπως να λειτουργήσει.
Όταν όμως χρειάστηκε να χαρα-
κτηριστούν έτσι άπεργοι εργά-
τες και παρὰέρα οι δεκάδες
χιλιάδες που ήταν στους δρό-
μους στις 23 Ιούλη και 25
Μάη, η "προβοκατορολογία" φθάρ-
θηκε ανεπανόρθωτα και άρχισε
να έτοιμάζεται η μετάβαση στην
"αναρχολογία". Μέσα σε μία παρό-
μοια κίνηση, βλέπομε στη Γερμα-
νία οι "τρομοκράτες" να είναι
αρχικά οι επαναστάτες της
.Α. ., μετά και οι συμπαθούν-
τες, ύστερα οι δικηγόροι τους,
στη συνέχεια όσοι δεν καρφώνουν
άμέσως ότιδήποτε "ύποπτο", μετά
ο Γκύντερ Γκράς και ο Χάινριχ
Μπέλλ- για να καταλήξουμε ακόμα
και στο Μπράντ: Ποιος άμφιβάλλει
ότι αύριο οι άπεργοι εργάτες
θά δολοφονούνται με σφαίρες και
θά χαρακτηρίζονται "τρομοκράτες"
Η έφημερίδα "Διεθνής Πολιτική"
είχε χαρακτηρίσει εύστοχα ότι:
"Αυτό που έχει αλλάξει σήμερα
στη Γερμανία από την εποχή του
Χίτλερ στον τομέα της καταστο-
λής είναι το στυλ. Έχει γίνει
λιγώτερο μπαρόκ και περισσότε-
ρο αποτελεσματικό". Βλέπομε
όμως ότι μέσα στα άδιέκοκτα του
κεφαλαίου, το μπαρόκ τείνει να
επανέρθει δριμύτερο. Τελικά πό-
σο αποτελεσματική θά είναι η
λειτουργία μιας ιδεολογίας της
καταστολής που τείνει να χαρα-
κτηρίσει επίσημως ένα μεγάλο
ποσοστό του πληθυσμού σαν "τρο-
μοκράτες"; Πόσο νόημα θά μπορεί
να διατηρήσει η έννοια "τρο-
μοκράτης"; Ξεπερνάμε ότι
το 1871 η αστική αντίδραση χα-
ρακτήριζε τους έξεγερμένους
κομμουνάρους "κανάγες" (σκυλο-
λδί). Η περφόνη άπάντηση

τους δόθηκε με ένα τραγούδι
που τραγουδήθηκε πλατειά στο
έξεγερμένο Παρίσι: "...Είναι
το σκυλολδί... έ λοιπόν, ναί,
έμαστε."
Μία άλλη όψη της κρατικής τρο-
μοκρατίας είναι ότι τείνει να
καθορίσει την αντίβία του κοι-
νωνικού κινήματος σε ψηλό επι-
πεδο. Όταν το 1967 η γερμανι-
κή άστυνομία στη διάρκεια
μιας διαδήλωσης έναντι στην
έπισκεψη του Σάχη της Περσίας
στο Βερολίνο σκότωσε το φοιτη-
τή Μπένο Όνεσοργκ, όταν το
1968 τραυματίστηκε ο Ρούντι
Φούτσε βαρεία από έναν πα-
ρασυρμένο νεαρό αντικομμουνιστή,
όταν η άστυνομία αντιμετώπιζε
το "κύμα άμφισβήτησης" του
τέλους της δεκαετίας του '60
με άγρια τρομοκρατία, άπολύσεις
δημοσίων υπαλλήλων, γενικό φα-
κέλλωμα του πληθυσμού κλπ., το
άποτέλεσμα ήταν λίγο άργότερα
να έμφανιστούν επαναστατικές
ομάδες με δυναμικές μορφές
δράσης. Το ίδιο το κράτος, η
οργάνωση της θεσμοθετημένης
και μονοπωλημένης βίας, "εί-
ναι εκείνο που καθορίζει το
"ποσοστό βίας" που παραχω-
ρείται στους επαναστάτες... Το
κεφάλαιο δημιουργεί και γενι-
κίζει ταυτόχρονα τον άντεπανα-
στατικό του τρομορισμό και τον
επαναστατικό αντιτρομορισμό.
Οι άνθρωποι δεν έχουν περιθώρια
έκλογής" (Μαρκενσέν, Φράξια Κόκ-
κινος Στρατός). Η άμή και άσ-
στολη έπέκταση της κρατικής τρο-
μοκρατίας, επαναφέρει το παλιό
δilemma όλων των δικτατοριών:
είναι δυσκολότερο να ξεσπά-
σουν κινήματα, αλλά τά ένδεχό-
μενα ξεσπάσματα θά είναι πολύ
πιό βίαια και έρηκτικά. Η κρα-
τική τρομοκρατία καταστρέφει
τις δυνατότητες της επαναφο-
μοίωσης, και τελικά αναγκάζει
το κοινωνικό κίνημα να έξοπλι-
στεί με τά όπλα που διαλέγει
το κράτος.
Αν είναι σίγουρο ότι το κεφα-
λαίο δεν μπορεί να ξεπεράσει
τις αντιφάσεις του με την άμή
τρομοκρατία, είναι έξισου σί-
γουρο ότι η γενίκευσή της όδη-
γεί τελικά σε σωρούς πτωμάτων.

ΣΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ
ΚΑΣΙΜΗ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΝΟΕΜΒΡΗ
ΣΤΙΣ 11 π.μ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ
ΧΑΡΟΚΟΠΟΥ ΚΑΛΛΙΘΕΑ

(Χρῆστος Κασίμης)

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Στά πλαίσια των αγώνων ενάντια στην κατασκευή πυρηνικών σταθμών (ΠΣ) έγιναν τους τελευταίους μήνες τρεις από τις μαζικότερες μέχρι τώρα διαδηλώσεις στην Ευρώπη.

Η μία έγινε στις 14 του Ιούλη στο Μπιλμπάο της Ισπανίας. Ήταν μία τεράστια και ταυτόχρονα αγωνιστική διαδήλωση, στην οποία πήραν μέρος 150.000 άτομα.

Ο Ισπανικός τύπος τη χαρακτήρησε σαν μία από τις μαζικότερες κινητοποιήσεις στο Μπιλμπάο μετά τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτή η κινητοποίηση αποτέλεσε σταθμό στην εξέλιξη τόσο του Ισπανικού κινήματος που βρίσκεται ακόμα στα σύρρανα, όσο και γενικότερα του πανευρωπαϊκού κινήματος ενάντια στους ΠΣ και έβαλε νέα μέτρα για την εκτίμησή του.

Μαζί με τα συνθήματα που στρέφονταν ενάντια στους ΠΣ και το ατομικό πρόγραμμα της Ισπανίας, είχαν κυριαρχήσει συνθήματα πολιτικού περιεχομένου, ενάντια στον φασισμό, υπέρ της αμνηστίας Βάσκων πολιτικών κρατουμένων και υπέρ της βάσκινης οργάνωσης ΕΤΑ. Αξίζει να σημειωθεί ότι η βάσκινη αριστερά προσπαθεί όπως φάνηκε και στην διαδήλωση, να συνδέσει και να ενσωματώσει τον αγώνα ενάντια στους ΠΣ με τον αγώνα για την αυτονομία των Βάσκων.

Η δεύτερη διαδήλωση έγινε στις 31 του Ιούλη στη Μαλβίλη της Γαλλίας. Παρά την απαγόρευση της διαδήλωσης, την απειλητική παρουσία ισχυρής αστυνομικής δύναμης (5.000 αστυνομικοί) και τη μαζική προπαγάνδα των αστικών γαλλικών μέσων ενημέρωσης, να την παρουσιάσουν σαν παράνομη, η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε με μεγάλη μαχητικότητα και αξιοσημείωτη μαζικότητα.

Την διεθνή έκκληση της οργανωτικής επιτροπής ακολούθησαν περίπου 80.000 αντίπαλοι των ΠΣ ανάμεσα σ' αυτούς και χιλιάδες ξένοι από την Ισπανία, Δανία, Γαλλία, Γερμανία, Αυστρία, Βέλγιο, Ολλανδία κλπ.

Η αστυνομία, έντυπωσιασμένη από τον όγκο των διαδηλωτών, προσπάθησε να τους ξεφορτίσει για να τους διασπάσει κι έτσι να περιορίσει τον αριθμό των διαδηλωτών και να διαλύσει την διαδήλωση ευκολότερα.

Για το λόγο αυτό έφίρμωσε μία τακτική τρομοκρατίας πριν αρχίσει ακόμη η διαδήλωση.

Έτσι άρχισε τα καφόνια στους ξένους διαδηλωτές που περνούσαν τα σύνορα, έκανε συνεχείς επιθέσεις και συλλήψεις ατόμων που τους φαινότουσαν "υποκτα", κλπ. Το αποκορύφωμα της τρομοκρατίας αποτέλεσε μία επίθεση της αστυνομίας στο χώρο κατατήκνωσης των διαδηλωτών, την προηγούμενη της διαδήλωσης.

Με την επίθεση αυτή, προσπάθησε μεταξύ των άλλων η αστυνομία να διαδηλώσει την απόφασή της, να χτυπήσει βίαια κάθε προσπάθεια κατάληψης του χώρου κατασκευής του ΠΣ, ή ακόμη και κάθε ειρηνική διαδήλωση.

Κι έτσι κι έγινε:

Την ημέρα της διαδήλωσης αστυνομικές δυνάμεις είχαν αποκλείσει την περιοχή γύρω από τον πυρηνικό σταθμό και περίμεναν όπλισμένες σε θέση μάχης την κατάλληλη στιγμή για επίθεση. Όταν πλησίασαν οι διαδηλωτές, δέχθηκαν χωρίς καμία προειδοποίηση, μία άγρια επίθεση από τους αστυνομικούς με ειδικές κρησινικές δακρυγόνες βόμβες.

Το αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης ήταν ένας νεκρός διαδηλωτής (δασκαλός) που σκοτώθηκε από μία τέτοια βόμβα, που έσπασε στο στήθος του και ο τραυματισμός πλήθος διαδηλωτών. Μεταξύ των τραυματιών βρέθηκε ένας με κομμένο πόδι και ένας με κομματιασμένο νεύρι, επίσης από τέτοιες βόμβες της αστυνομίας.

Η αγριότητα της αστυνομίας, και ο κυνισμός του κράτους και των κερδοσκόπων, προκάλεσε μεγάλη αγανάκτηση στον πληθυσμό

της γύρω περιοχής.

Έτσι έμειναν άνακνοποίητες οι ελπίδες και οι υπολογισμοί των βιομηχάνων και του κράτους, ότι με τις τρομοκρατικές ενέργειες της αστυνομίας και τη δυσφημιστική εκστρατεία των αστικών μέσων ενημέρωσης, που χαρακτηρίζουν τους διαδηλωτές σαν συνευγάτες "έξτρεμιστικών", "εγκληματικών" και "παράνομων" οργανώσεων, θα εξαναγκαστούν οι διοργανωτές να άποσυρθούν και θα αποτραπεί η διαδήλωση.

Αντίθετα, σέ συνέλευση που έγινε στις 1 Αυγούστου από τις επιτροπές πρωτοβουλίας ενάντια στους ΠΣ, συζητήθηκαν τα συμβάντα της 31 του Ιούλη, μέσα σ' ένα κλίμα αλληλεγγύης και βγήκε ένα φήμισμα με το όποιο καταδικάζεται η κτηνώδης αγριότητα της αστυνομίας.

Την πιο οργανωμένη όμως αστυνομική τρομοκρατία έζησαν οι διαδηλωτές και οι κάτοικοι των γύρω περιοχών του Καλιάρ της Δυτ. Γερμανίας, στη διαδήλωση που έγινε εκεί, τις 24 του Σεπτεμβρίου.

Δέν φαίνεται καθόλου παράξενο πιά και δέν εκπλήττει κανέναν το μέγεθος της τρομοκρατίας που άσκησε η αστυνομία σ' αυτή την διαδήλωση αν συγκριθεί με τον βαθμό που έχει φθάσει η τρομοκρατία, την οποία άσκει σήμερα αυτό το αστυνομικό κράτος.

Αφορμή αυτής της διαδήλωσης ήταν το ατομικό πρόγραμμα της γερμανικής κυβέρνησης, και πιο συγκεκριμένα η προετοιμασία της κατασκευής του λεγόμενου "πυρηνικού αντιδραστήρα τ'χείας αναπαραγωγής" στο Καλιάρ.

Θά ήταν σκόπιμο σ' αυτό το σημείο να αναφέρουμε σύντομα μερικά χαρακτηριστικά αυτού του νέου τύπου πυρηνικού αντιδραστήρα, για να γίνει κατανοητή η αγανάκτηση των αντιπάλων του ΠΣ και τα κίνητρα που ξεσηκώνουν όλο και περισσότερο κόσμο ενάντια στην κατασκευή κάθε είδους πυρηνικού αντιδραστήρα.

Τά βασικά χαρακτηριστικά αυτών των αντιδραστήρων είναι:

- Σαν "καύσιμο" υλικό χρειάζεται Πλουτόνιο. Το Πλουτόνιο είναι ένα ραδιενεργό στοιχείο. Στις 2000 του έχει ισχυρότατες τοξικές ιδιότητες.

"Ας σημειωθεί ότι πρέτει να παράγονται σε βοηθητικές εγκαταστάσεις δεκάδες τόννοι Πλουτονίου κάθε χρόνο για να λειτουργεί κανονικά ένας τέτοιος αντιδραστήρας.

"Ένα εκατομμυριοστό του γραμμαρίου Πλουτονίου είναι αρκετό για να προκαλέσει καρκίνο στον πνεύμονα, όταν το αναπνέει κανείς.

"Ήδη σήμερα υπάρχουν σε μερικές χώρες της Ευρώπης τέτοιου είδους εγκαταστάσεις, που παράγουν και έχουν χωρητικότητα 20 τόννους Πλουτονίου τον χρόνο.

Δηλαδή αυτό είναι αρκετό για να προκαλέσει καρκίνο σε μερικά δισεκατομμύρια ανθρώπους.

β) Είναι ακόμη περισσότερο επικίνδυνοι απ' ό,τι οι "κοινοί" αντιδραστήρες, γιατί:

- η τεχνολογία τους βρίσκεται ακόμη σ' έμβριο στάδιο των δοκιμών και πειραμάτων και
- το πρόβλημα αποθήκευσης των μεγάλων ποσοτήτων Πλουτονίου και ραδιενεργών κατάλοιπων γενικότερα είναι ακόμα άλυτο. Μέχρι στιγμής δεν υπάρχει καμία βιομηχανική εγκατάσταση που να είναι τελείως απομονωμένη απ' το εξωτερικό περιβάλλον, ώστε να είναι αδιαπέραστη απ' τη ραδιενεργό ακτινοβολία που διαφεύγει προς τα έξω.

Μπορεί λοιπόν κανείς να φανταστεί τί θα συμβεί, αν μερικά μόνο κιλά Πλουτονίου διασκορπιστούν στο περιβάλλον, είτε προέρχονται απ' τις εγκαταστάσεις αποθήκευσης τους, είτε από ένα τέτοιο αντιδραστήρα, είτε λόγω βλάβης ή μ' ένα βομβαρδισμό σε περίπτωση πολέμου. Φυσικά διαφεύγουν στο περιβάλλον μικρότερες ποσότητες Πλουτονίου, ακόμη κι όταν ο ΠΣ λειτουργεί κανονικά, γιατί όπως είπαμε δεν υπάρχει καμία εγκατάσταση στον κόσμο απόλυτα απομονωμένη.

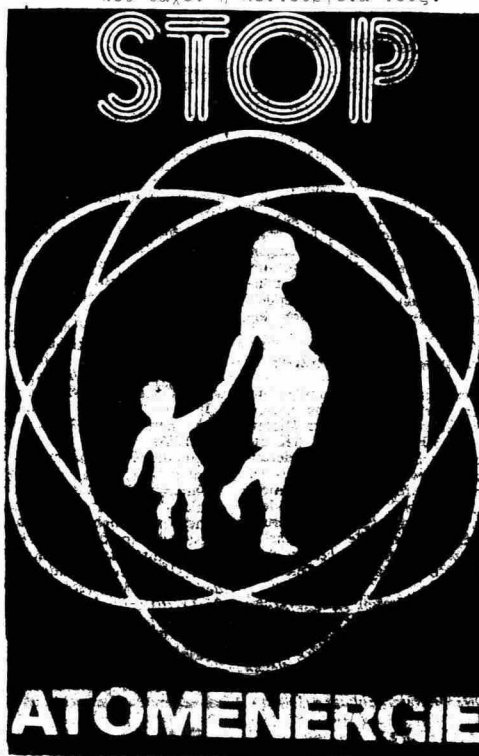
γ) Οι αντιδραστήρες αυτοί είναι πανάκριβοι. Τά έξοδα ενός τέτοιου ΠΣ μέχρι να τεθεί σε λειτουργία φτάνουν τα 1,75 δισεκατομμύρια γερμανικά μάρκα. Όπως αναφέραμε οι δοκιμαστικές εγκαταστάσεις που υπάρχουν σήμερα παράγουν μόνο 20 τόννους Πλουτονίου το χρόνο περίπου.

Για να είναι όμως οικονομικά πρόσφορη η λειτουργία ενός τέτοιου σταθμού, δηλαδή για να είναι το παραγόμενο ηλεκτρικό ρεύμα φτηνό, πρέπει να παράγονται 200 τόννοι Πλουτονίου το χρόνο, άλλως η επένδυση είναι οικονομικά ασύμφορη.

Παρ' όλα αυτά, οι καπιταλιστές επιμένουν να κτιστεί αυτός ο σταθμός, γιατί αυτοί βασικά πληρώνουν ένα μικρό μέρος των εξόδων του, ενώ το υπόλοιπο πληρώνεται απ' τους φόρους του λαού. Επίσης οι καπιταλιστές φοβούνται δύο ακόμη πράγματα. Πρώτο, ότι τα κοιτάσματα ου-

ρανίου (τό "καύσιμο" ύλικό των "κοιτών" αντιδραστήρων) θα εξαντληθούν μέχρι το 2.000 μ.Χ. Δεύτερο, ότι μέχρι τότε, η τιμή του Ουρανίου θα έχει ανεβεί τόσο πολύ, μιά και θα αυξηθεί η ζήτησή του, ώστε δεν θα τους συμφέρει η παραγωγή ρεύματος απ' τους "κοινοί" αντιδραστήρες.

Γι' αυτό προσπαθούν να προωθήσουν το νέο τύπο αντιδραστήρων που λειτουργούν με Πλουτόνιο, χωρίς να ενδιαφέρονται για τις οικονομικές και οικονομικές συνέπειες που θάχει η λειτουργία τους.

Για τους λόγους λοιπόν αυτούς, κινητοποιήθηκαν γύρω στις 70.000 άτομα. Τελικά κατόρθωσαν μόνο 50.000 να πάρουν μέρος στην διαδήλωση του Καλνάρ. Οι υπόλοιποι λόγω της μαζικής αστυνομικής επέμβασης δεν μπόρεσαν να φθάσουν στο τόπο της διαδήλωσης.

Μέχρι την στιγμή που θα άρχιζε η πορεία προς τον χώρο κατασκευής του πυρηνικού σταθμού χιλιάδες διαδηλωτές ήταν αναγκασμένοι να στέκονται μπροστά στα όδοφράγματα που έστησε η αστυνομία σε αντίπα 50 χιλιόμετρων γύρω απ' το Καλνάρ ή είχαν αναγκαστεί να επιστρέψουν.

Σ' ένα μεγάλο αριθμό διαδηλωτών που έρχοταν απ' τις γύρω χώρες, δεν επιτράπηκε καν να μπει στη Γερμανία.

Ήταν σχεδόν αδύνατο να περάσει αυτοκίνητο ή άτομο ανεξέλεγκτο από τα πυκνά αστυνομικά μπλόκα. Στά μπλόκα αυτά, κατασχέθηκαν χιλιάδες αντικείμενα (κλειδιά, σχοινιά, κάνιστρα βενζίνης κλπ.) που βρέθηκαν σε αυτοκίνητα ή πεζούς.

Η πράξη και μόνο, ότι σ' όλα τα αυτοκίνητα διαδηλωτών και μη, που κατευθύνονταν προς το Καλνάρ, έγινε κατά μέσον όρο 5 φορές έλεγχος (σε πολλές περιπτώσεις μέχρι και 10 φορές), έδειξε την ταχτική της αστυνομίας, δηλαδή

να καθυστερήσει όσο γίνεται τούς διαδηλωτές για να αποτραπεί η διαδήλωση.

Αξιοσημείωτο είναι, ότι αστυνομικές δυνάμεις σταμάτησαν ένα τραίνο στην ύπαιθρο, περιτυκλώνοντάς το με ελικόπτερα. Ακόμα και ο μηχανοδηγός είχε διαμαρτυρηθεί, όταν οι αστυνομικοί με αυτόματα όρμηξαν στο τραίνο και άρχισαν να ψάχνουν τούς επιβάτες.

Η μαζική επίσης επέμβαση της αστυνομίας στο τόπο της διαδήλωσης είχε σαν σκοπό, με τρομοκρατικές ενέργειες (σωματικές έρευνες, έκφοβισμοί, απειλές με αυτόματα, πυροβολισμοί, παρουσία θωρακισμένων αυτοκινήτων, παρακολούθηση με ελικόπτερα κλπ.) να οδηγήσει τούς αντιπάλους των ΠΣ σε παραλυσία και απογοήτευση.

Τό μόνο που κατόρθωσε ήταν να καθυστερήσει την έναρξη της διαδήλωσης για 6 ώρες και να εμποδίσει 20.000 περίπου διαδηλωτές να φτάσουν στο Καλνάρ.

Σημαντικό ρόλο έπαιξαν πολιτικά και τα γερμανικά μέσα ενημέρωσης (τηλεόραση, ραδιόφωνο και αστεϊός τύπος), που με τις πληροφορίες που διάδωσαν και τα σχόλια τους, προσπαθούσαν συστηματικά να δικαιολογούν τις τρομοκρατικές αυτές ενέργειες της αστυνομίας, παριστάνοντας τούς διαδηλωτές σαν "εγκληματίες" και "τρομοκράτες" στα μάτια του λαού.

Έτσι ο γερμανικός τύπος, στην ολότητά του, βοηθά να πετύχει, αυτό που επιδιώκουν οι καπιταλιστές και τό κράτος τους.

Δηλαδή, από την μία μεριά, την απομόνωση και απομαζικοποίηση του κινήματος, από την άλλη, την αποχώνωση του λαού, την δίχως κρίση αφομοίωση όλων των πληροφοριών που τού σερβίζουν.

Με την δθεν αντικειμενική πληροφορηση προσπαθούν να πλάσουν μια τέτοια συνείδηση στο λαό, ώστε να γίνουν συνθήεια, αυτονόητες και στο τέλος να νομιμοποιηθούν όχι μόνο αυτές οι τρομοκρατικές ενέργειες της αστυνομίας στο Καλνάρ, αλλά και όλες οι ενέργειες που έχουν σχέση με τό ανθρωποκτονηγητό που εξαπέλυσε αυτό τό αστυνομικό πιά κράτος.

Η προκήρυξη που ακολουθεί κυκλοφόρησε το καλοκαίρι του '77
στην Ελλάδα.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ !!!

ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΘΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΤΟΥ !

Στα χρόνια της δικτατορίας η ΔΕΗ είχε συνάψει σύμβαση με Άγγλικό οίκο για την προμήθεια ενός πυρηνικού αντιδραστήρα. Η εκτέλεση της σύμβασης αυτής, που ανάμεσα στα άλλα είχε ως στόχο να καλυτερεύσει τις σχέσεις της χούντας με την τότε Άγγλική κυβέρνηση, ματαιώθηκε οριστικά το 1970. Η ματαίωση υπαγορεύτηκε από όμηρ συμπεφέροντα κι όχι από τον υπολογισμό των κινδύνων και καταστροφών που θα μπορούσαν να προκύψουν από ένα πυρηνικό εργοστάσιο.

Αυτό που η δικτατορία δε θεώρησε αρκετά συμφέρον της να κάνει, έβαλε μπρός να το πραγματοποιήσει η «Δημοκρατία» του κ. Καραμανλή. Ήδη από το 1974 η ΔΕΗ ζήτησε συμμετοχή στην Αμερικανική Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας, ενώ στη συνέχεια προωθήθηκαν οι έρευνες για την επιλογή της καταλληλότερης θέσης για την ίδρυση πυρηνικού εργοστασίου.

Από τις επισκέψεις των συνεργείων της ΔΕΗ, από πληροφορίες που διοχετεύθηκαν από ανώτατο διοικητικό στέλεχος της ΔΕΗ στον βουλευτή Παπαστράτη και από την πρόσφατη σύνταξη κτηματολογίου, έγινε αντιληπτό ότι σαν τόπος εγκατάστασης διαλέχτηκε η τοποθεσία Πλατανιστό της επαρχίας Καρυστίας, στην Εύβοια. Η Κυβέρνηση αναφέρθηκε σε 10-15 υποψήφιους χώρους πυρηνικής εγκατάστασης, δίχως να τολμήσει να τους κατονομάσει, γιατί έτσι θα ξεσηκώνονταν οι κάτοικοι των περιοχών. Η κυβέρνηση άφησε σκοτεινό το θέμα του χώρου εγκατάστασης, όχι μόνο για να αμβλύνει τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις των άμεσα ενδιαφερομένων κατοίκων, αλλά και για να κερδίσει χρόνο για τη συστηματική παραπλάνηση της κοινής γνώμης. Και προς αυτή ακριβώς την κατεύθυνση ενεργώντας το Υπουργείο Βιομηχανίας, αποφάσισε να συγκροτήσει ομάδα «επιστημόνων» για την «ενημέρωση» του κοινού.

Οι κίνδυνοι όχι μόνο από το ενδεχόμενο ενός πυρηνικού ατυχήματος αλλά και από αυτή την ίδια την καθημερινή «δηλητή» λειτουργία ενός πυρηνικού εργοστασίου, είναι τεράστιοι. Η ακτινοβολία που εκπέμπεται από τα σχάσματα υλικά ενός αντιδραστήρα (υδράνιο ή πλουτώνιο) δε μπορεί να εντοχισθεί απόλυτα — με τα σύγχρονα τεχνολογικά δεδομένα. Οι αναπόφευκτες διαρροές μπορούν να προκαλέσουν θανατηφόρες προσβολές στον ανθρώπινο οργανισμό, καρκίνο, λευχαιμία, θλάσεις στον μυελό των οστών, αποβολές προκειμένου για έγκυες γυναίκες ή γέννηση τεράτων, επιτάχυνση των γηρατειών κλπ.

Η μέχρι στιγμής έμπειρία απόδειξε πως οι παραπάνω κίνδυνοι δεν είναι φανταστικοί. Έτσι, λόγω χάρης, στο Γκάφφλιν της Μοντάνας (Η.Π.Α.), που βρίσκεται πολύ κοντά σε πυρηνικό εργοστάσιο, παρουσιάστηκαν 6000/ο περισσότερα κρούσματα καρκίνου και λευχαιμίας, ενώ οι αποβολές ξηπέρασαν κατά 2300/ο τον μέσο Αμερικανικό όρο. (Όπως έδειξε με στοιχεία το Γαλλικό περιοδικό «Νουβέλ Όμπρεβατέρ», μόνο το 1975 προσβλήθηκαν από ραδιενέργεια 572 από τους 2.000 εργαζόμενους στον πυρηνικό σταθμό του Νερβούργου. Η ίδια η Αμερικανική Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας δήλωσε πως μέσα σε 17 μήνες (1972-73) αναφέρθηκαν σ' αυτήν «850 άσυνθιστα συμβάντα» από τη λειτουργία των πυρηνικών σταθμών της Αμερικής, δηλ. «συμβάντα» απόλυτα ελέγχου πάνω στην πυρηνική ενέργεια. Ειδικά για την Ελλάδα, με την μεγάλη ευαισθησία του φυσικού χώρου στους σεισμούς και με το ενδεχόμενο ενός θαυμαρδισμού σε περίπτωση πολεμικής σύγκρουσης, οι κίνδυνοι είναι πολύ αυξημένοι. Ένα πυρηνικό ατύχημα θα μπορούσε να έχει σαν συνέπεια την έκκλιση της Αθήνας από τον πληθυσμό, με και αυτή απέχει (σε ευθεία γραμμή), μόνο 70 χιλιόμετρα από την Κάρυστο. Επίσης, ιδιαίτερα καταστρεπτική θα μπορούσε να είναι η χρησιμοποίηση της πύθ «πρωτοποριακής» πυρηνικής τεχνολογίας, της τεχνολογίας πλουτωνίου, που έχει αφάνταστη τοξικότητα με απεριόριστη ουσιαστική διάρκεια (250.000 χρόνια!).

Η άρροια τάξη δείχνει εγκληματική ανευθυνότητα απέναντι στις βέβαιες συνέπειες και στους πιθανούς κινδύνους από τη λειτουργία ενός πυρηνικού εργοστασίου. Αλλά και γενικά, η θέση της απέναντι στο όλο οικολογικό πρόβλημα είναι ενδεικτική για την αδιαφορία, την περιφρόνηση και την πύθ θαθεία προστυχία. Έτσι, στις 17-5-77, ο υπουργός Βιομηχανίας Κονοφάκος, ύστερα από έρώτηση των ΝΕΩΝ σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος, δήλωσε τα εξής καταπληκτικά: «... Τίς πύθ αποτελεσματικότερο, ως ποθμ, από τώ να είναι κάθε μέρα 5 ν α ε χωροφύλακας ή άστυφύλακας μορφώμενος, πάνω στο Λυκαβηττό, και να κυτάζει την Αθήνα με τα κιάλια του (!) να ιδεί ποιά καμινάδα καπνίζει. Όποτε, συνοδευόμενος από έναν επιστήμονα, θά κατεβαίνει και θά πηγαίνει εκεί πύθ ένετάσιζε την καμινάδα. Θά δίνει, λοιπόν, οδηγίες σ' αυτόν πύθ την έχει, τί πρέπει να κάμει για να μη ξανακαπνίζει ή καμινάδα του. Ίσως, σε περίπτωση ύποπτης, να επιβληθούν και κυρώσεις!»

Το μεγάλο κεφάλαιο ενδιαφέρεται έντονα για την ανάπτυξη της πυρηνικής τεχνολογίας, δεν δείχνει όμως και τον ίδιο ζήλο για την ανάπτυξη μιας τεχνολογίας συστημάτων έλέγχου των πυρηνικών διαδικασιών, δεδομένου ότι η δεύτερη τεχνολογία αποτελεί κύσος της πρώτης και επομένως στον ίδιο βαθμό περιορίζει τώ μονοπωλιακό υπερέκδοξ. Όσο καιρό οι εργαζόμενοι δεν θά έχουν την τύχη στα χέρια τους, άλλο τόσο δεν θά υπάρχουν έγγυρες για την αποτελεσματική προστασία τώ περιβάλλοντος, και ή λεγόμενη «ειρηνική εφαρμογή της πυρηνικής ενέργειας» θά βάζει σε κίνδυνο την ίδια την επιβίωση τώ ανθρώπινου γένους.

Στην Ελλάδα τούλάχιστον, δεν υπάρχει κανένας λόγος πύθ να δικαιολογεί την προσφυγή στη μεθοδο παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος από την πυρηνική ενέργεια. Τά τελευταία χρόνια ανακαλύφθηκαν τεράστια κοιτάσματα λιγνίτη, ενώ είναι επιβεβαιωμένο τώ γεγονός πύθ οι υδατοπτώσεις προσφέρουν μεγάλη περιθώρια για την άντληση ενέργειας. Ο Έλληνικός χώρος προσφέρεται για τή χρησιμοποίηση ήλιακής και γεωθερμικής ενέργειας, καθώς επίσης και της ενέργειας από τά πετρέλαια της Θάσου, τώ υπόλοιπου Λιγαίου και άλλων περιοχών. Σε όλες τις χώρες ξεδοούνται σημαντικά πύθ για τή διεξαγωγή έρευνών με στόχο την ενεργειακή αξιοποίηση διαφόρων φυσικών φαινομένων. Έτσι π.χ. στη Βρετανία δόθηκαν περισσότερες από ένα εκατ. στερλίνες για τήν αξιοποίηση της ενέργειας από τά ήκεά-νεια κύματα.

Σε πολλές χώρες ό λαός κινητοποιείται αποφασιστικά για ν' αναστείλει τήν εγκατάσταση ή τή λειτουργία των πυρηνικών εργοστασίων. Φουντώνει τώ κίνημα όχι μόνο για τήν προστασία, αλλά και για τή βελτίωση τώ φυσικού περιβάλλοντος πύθ έχει ήδη ύποστει φοβερές καταστροφές από τήν κερδοσκοπική μανία. Στην Άγγλία, ή κυβέρνηση ύποχρεώθηκε να καθαρίσει τόν ποταμό Τάιμς, πύθ μέσα σε λίγο χρόνο απόκτησε ξανά τά φυσικά οικολογικά χαρακτηριστικά του (ποτάμους οργανισμούς κλπ.). Στη Σουηδία, ό λαός καταψήφισε τήν Σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση γιατί προωθούσε ένα πρόγραμμα δημιουργίας εγκαταστάσεων.

Σάν ομάδα πρωτοβουλίας αποδέχουμε, πριν απ' όλα, στή σωστή και έγκαιρη ενημέρωση τώ λαού σχετικά με τή χρησιμοποίηση της πυρηνικής ενέργειας, για να αντιμετωπίσουμε έτσι αποτελεσματικά τήν παραπλανητική επιχείρηση μεταλογία τώ μεγάλου κεφαλαίου.

Θεωρούμε πύθ μόνο ό δυναμικός αγώνας τώ λαού είναι σε θέση να λύσει τώ οικολογικό πρόβλημα, ενώ, αντίθετα, ό κάθε λογής «ακαδημαϊκές» διαμαρτυρίες, ύπομνηματα, έρευνες κλπ., τώ πολύ-πολύ να προκαλέσουν τά χατισουργία της άρχουσας τάξης. Η ενεργητική κινητοποίηση των εργαζομένων, πύθ δεν ισοδυναμεί με τώ ανάχισμα κωδικό-ποιημένων συνθημάτων, αλλά συνδυάζει τόν ενεργό προβληματισμό με τή συνειδητή και επώδυνη για τήν άρχουσα τάξη, πρακτική (π.χ. διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις επίμαχων χώρων), μόνο αυτό τώ είδους ή κινητοποίηση μπορεί να έχει αποτελέσματα.

Προσωρινή διεύθυνση: ΑΜΕΕ, ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 74, 2ος όροφος.

«ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ»

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ!
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΑΤΟΜΙΚΗ ΜΑΝΙΑ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑΝ!

ΕΜΕΙΣ

πληροφορίες - σχολία

Παντοῦ στήν Εὐρώπη καίγονται γερμανικές ἐπιχειρήσεις καί αὐτοκίνητα, γίνονται ἐπιθέσεις ἐναντία σέ γερμανικά προξενεῖα. Αἰτία: οἱ "αὐτοκτονίες" στό Λτάμχαϊμ.

Ἡ γνώμη τῆς γερμανικῆς κυβέρνησης, πού γίνεται ἀμέσως ἡ γνώμη ὅλου τοῦ ("ἐλεύθερου") τύπου καί τῆς τηλεόρασης εἶναι, ὅτι πρόκειται γιά "ἀντιγερμανικές ἐκδηλώσεις".

Φυσικά δέν ἔχουν καμιά σχέση μέ τήν πολιτική τῆς καταπίεσης καί τῆς τρομοκρατίας τῶν πολιτικῶν της ἀντιπάλων.

"Ἔτσι ὁ Γιάννης στήν Ἀθήνα, ὁ Τζιοβάνι στή Ρώμη, ὁ Ραούλ στή Μαδρίτη, ὁ Ζάκ στό Παρίσι, ὁ Ὀλαφ στήν Κοπεγχάγη βγαίνει στό δρόμο γιά διαδήλωση κραυγάζοντας τήν ὀργή του (καί τό φόβο του) ὅχι ἐναντία σ' αὐτή τήν κυβέρνηση, πού ἀνεβάζει τό ποσοστό τῶν αὐτοκτονιῶν, ἀλλά ἐναντία στόν Χάινς ἀπό τήν Φραγκφούρτη, πού πάει κάθε μέρα στή δουλειά του, κι ὅταν γυρνᾷ φόβιος ἀπό τήν κούραση στό σπίτι, δέν ἔχει πιά ὄρεξη γιά τίποτα, οὔτε ξέρει τί νά κάνει τήν "ἐλεύθερη" ὥρα του καί πατάει τό κουμπί τῆς τηλεόρασης γιά νά δεῖ, πῶς σ' ὅλη τήν Εὐρώπη τόν μισοῦν, ἐπειδή περνᾷ καλά.

Τό πιό σπουδαῖο πρόβλημα τῆς γερμανικῆς κοινωνίας εἶναι ὁ τεράστιος ἀριθμός ἀνέργων. Πάνω ἀπό ἕνα ἐκατομύριο, ἐπίσημα δηλωμένοι, ἀντιμετωπίζουν ἕνα ἀβέβαιο μέλλον, ζοῦνε σάν πολῖτες δευτέρας κατηγορίας, ἐξαρτημένοι ἀπό τό ταμεῖο ἀνεργίας, πού χρησιμοποιεῖ ὅλα τά μέσα, γιά νά τοῦς κάνει τή ζωή δύσκολη.

"Ὅλα αὐτά σέ ἕνα ἀπό τά πλουσιώτερα κράτη τοῦ κόσμου. Τό κράτος ὅμως, μέ τά κόμματα του, τίς ἐφημερίδες του, τήν τηλεόρασή του, προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένα νά ἐκτοπίσει ἀπό τή συνείδηση τοῦ κόσμου ἕνα πρόβλημα, πού ἀφορᾷ σχεδόν ὅλους. Τό πιό σπουδαῖο πρόβλημα γιά τό ἐπίσημο κράτος-μιά ματιά στίς ἐφημερίδες ἢ στήν τηλεόραση πείθει γι' αὐτό- φαίνεται νά ναι ἐδῶ καί χρόνια, ἰδιαίτερα ἔντονα ὅμως τόν τελευταῖο καιρό, τό πρόβλημα τῶν "τρομοκρατῶν".

Ἐσχάσε ἡ κυβέρνηση τοῦς ἀνεργούς; Φυσικά ὄχι.

Τό πρόβλημά της εἶναι, πῶς θά στρέψει τήν προσοχή τοῦ λαοῦ ἀπό αὐτό πού τόν καίει ἄλλοῦ. Διαφορετικά θά ἔπρεπε νά ἀντιμετωπίσει κάποτε τήν πιθανότητα ἐκρηξης βίαιων ἀγώνων τῶν ἀνέργων καί ὅσων ἀπειλοῦνται νά χάσουν τή δουλειά τους. Ὅποιοι πολυσκεφτεται τό πρόβλημά του ἀντιδρᾷ κάποτε. Γι' αὐτό ὅταν βλέπεις μιά ἐφημερίδα γεμάτη εἰδήσεις καί σχόλια ἐναντία στόν κίνδυνο τῆς "τρομοκρατίας", σκέψου πῶς ἄλλοῦ εἶναι τό πρόβλημα πού πρέπει νά καλυφτεῖ.

Γιά τόν καινούργιο χρόνο προβλέπεται αὐξηση τῆς ἀνεργίας. Λογικό εἶναι, ὅτι ἡ τηλεόραση καί οἱ ἐφημερίδες, τά κόμματα καί τό κράτος νά ἀσχοληθοῦν ἀκόμα πιό ἔντονα μέ τήν "τρομοκρατία", μέ τό μοναδικό πρόβλημα τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

:: "Ἐνας 16χρονος μαθητής στό

Κρόνμπεργκ χάνει τή ζωή του ἀπό μιά ριπή αὐτομάτου ἐνός ἀστυνομικοῦ.

Αἰτία: δέ σταμάτησε σέ ἕνα ἔλεγχο τῆς τροχαίας, ἐπειδή ὁδηγοῦσε τό αὐτοκίνητο τοῦ πατέρα του χωρίς δίπλωμα. Ὅταν ὁ ἀστυνομικός τῷ ἔκανε σήμα νά σταματήσει φοβήθηκε καί γιά νά γλυτώσει πάτησε γκάζι.

:: "Ἐνας 17χρονος μαθητής στό Χανόου πέφτει νεκρός κάτω ἀπό μιά σφαῖρα πιστολιοῦ στήν καρδιά. Ἦταν μαζί μέ τή φιλενάδα του καί μερικούς φίλους σέ ἕνα νεόχτιστο σπίτι καί διασκεδάζαν. Ἐνας γείτονας τηλεφώνησε στήν ἀστυνομία καί ἀνάφερε, ὅτι στό νεόχτιστο σπίτι παρατήρησε ὑποπτες κινήσεις. Ὅταν οἱ μαθητές πῆραν εἴδηση ὅτι ἦρθαν οἱ ἀστυνομικοί, προσπάθησαν νά φύγουν. Οἱ ἀστυνομικοί ὅμως μαθαίνουν νά σημαδεύουν στήν καρδιά.

:: "Ἐνας διαρρήκτης αὐτόματου τσιγάρων στή Στουτγκάρδη τό βάζει στά πόδια ὅταν βλέπει νά πλησιάζουν ἀστυνομικοί. Οἱ ἀστυνομικοί πυροβολοῦν ἀμέσως, μέ ἐπιτυχία. Ὁ διαρρήκτης μένει ἐπὶ τόπου νεκρός. Ἐῖχε, λένε οἱ ἀστυνομικοί, μιά σακκούλα στό χέρι καί νομίσανε ὅτι ἦταν ὦπλο.

:: "Ἐνας κλέφτης αὐτοκινήτου στό Βερολίνο ἔχει τήν ἴδια τύχη

:: "Ἐνας ταξιτζῆς στό Μόναχο τό ἴδιο.

.....

Ἀστυνομικοί μέ αὐτόματα στό χέρι μπαίνουν σέ ἑκατοντάδες σπίτια γιά ἔρευνα.

Ἀστυνομικοί μέ αὐτόματα στό χέρι ἐλέγχουν στό δρόμο χιλιάδες αὐτοκινητιστές.

Ἀστυνομικοί μέ αὐτόματα στό χέρι πυροβολοῦν γρήγορα. Καί μέ ἐπιτυχία.

Τό μεγαλύτερο πρόβλημα τῆς Γερμανίας εἶναι πράγματι ἡ τρομοκρατία.

★ ★ ★

Σχετικά άπαρατήρητη, μέσα στην προεκλογική ύστερία, πέρασε ή νέα επίθεση της κυβέρνησης για τή βαθμιαία παγίωση "γερμανικών συνθηκών" στη χώρα μας. Οι δικαστικές αρχές, μέχρι χθές πιστοί υπηρέτες της χούντας, καταδικάζουν με άστεϊες κατηγορίες σε φυλάκιση ενός, δύο ή τριών χρόνων σε άτομα που έκφρασαν την αγανάκτησή τους για τις "αυτοκτονίες" στο Στάμ χάιμ.

Τή στιγμή μάλιστα που αφήνεται ελεύθερος ο άρχιβασιανιστής της χούντας Μπάμπαλης.

Ταυτόχρονα έγινε προσπάθεια φίμωσης των εντύπων της έξω-κοινοβουλευτικής άριστερας. Οι εκδότες τους ήταν, λέει, οι ήθικοι αούτουργοί για τις αούθόρμητες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας που συντάραξαν όλες τις μεγάλες πόλεις.

"Έτσι περνάει ή εύθνη, με δικαστική απόφαση, από αυτόν που κάνει ένα έγκλημα, από αυτόν που αούτοκτονεί ένα φυλακισμένο σ' αυτόν που διαμαρτύρεται και αντίστέκεται ενάντια στα έγκληματα του κράτους.

Η ελληνική κυβέρνηση καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες να μπάσει τήν Ελλάδα στην Κοινή Αγορά. Οι εισαγωγικές της εξετάσεις στην Κοινή Αγορά των ευρωπαϊκών αστυνομικών δείχνουν προς τή που πάει ή εξέλιξη.

Η αντίθεση του ελληνικού λαού ενάντια στη νέα τρομοκρατία δέν επιτρέπεται να βρετ τήν έκφρασή του μόνο στους κυριακάτικους λόγους των πολιτικών της αντιπολίτευσης (έταν τύχει και συμβετ).

Πρέπει να γίνει ή υπόθεση του καθενός.

Αυτοί που ζουν στη Γερμανία βλέπουν που μπορεί να οδηγηθο με με τή γερμανικά πρότυπα. Κι' ακόμα:

Ο πρώτος νεκρός του "γερμανικού κύματος" στην Ελλάδα είναι προειδοποίηση άρκετή για τόν καθένα.

Ο νόμος πλαίσιο για τή παν-επιστήμια της Δυτικής Γερμανίας είναι έτοιμος να περάσει όλες τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες, για να γίνει ή πραγματικότητα, που θα καθορίζει τόν τρόπο σπουδών, τó περιεχόμενό τους, τó μέλλον και τις προοπτικές χιλιάδων φοιτητών, γερμανών και ξένων.

Για τούς έλληνες φοιτητές, όπως και για όλους τούς ξένους, οι συνθήκες σπουδών χειροτερεύουν δραστικά.

Με ένα παραφορτωμένο πρόγραμμα μαθημάτων, με εξετάσεις που ακολουθούν με γοργό ρυθμό ή μία τήν άλλη και κάνουν αδύνατη καθε άλλη άσχολία (π.χ. δουλειά για τήν χρηματοδότηση των σπουδών, γενικώτερη μόρφωση, συνδικαλισμός, ...) με προκαθορισμένους χρόνους περάτωσης των κάθε ειδους μαθημάτων, αλλά και των σπουδών γενικά, με αστυνό-μηση κάθε πολιτικής εκδήλωσης και βαρεία μέτρα τιμωρίας, ο καινούργιος νόμος αντίστοιχετ με κλεισιμο της πόρτας των πανεπιστημίων σε όσους δέν έχουν χοντρό πορτοφόλι.

Η άστική τάξη της Δ. Γερμανίας ξαναγυρίζει στην αρχή: "σπουδή μόνο γι' αυτούς που έχουν λεφτά". Αλλά τó δικαίωμα σπουδής των έλλήνων στη Γερμανία, πέρα από όλα τή άλλα, βγαίνει και από τή ένατομύρια μάγκα φόρους, που πληρώνουν έδω και χρόνια οι έλληνες μετανάστες.

Ο αγώνας μας ενάντια στον καινούργιο νόμο πλαίσιο μαζί με τούς γερμανούς και ξένους φοιτητές είναι επιτακτική ανάγκη, γιατί από αυτόν ουσιαστικά θα εξαρτηθετ, αν θα έχουμε στο μέλλον τó δικαίωμα να σπουδάζουμε στα γερμανικά πανεπιστήμια.

Η παράταξη της "Αντιδογματικής Άριστερας", που αποτελείται αποκλειστικά από πολιτικές δυνάμεις της έξωκοινοβουλευτικής άριστερας, κέρδισε τις φοιτητικές εκλογές στο Πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης (44,8%)

Μόναχο, 13 Δεκεμβρίου.

Σε όχτώ μήνες με άναστολή καταδικάστηκε ένας αστυνομικός στο Μόναχο, επειδή στη διάρκεια ενός έλέγχου κυκλοφορίας σκότωσε με τó πιστόλι του τόν είκοσάχρονο Τοϋρκο εργάτη Σεντάτ Κιμιζλί.

Χαρακτηριστικό είναι, ότι ο κατηγορούμενος αστυνομικός έκανε τόν "έλεγχο" των χαρτιών του Τοϋρκου κρατώντας τó πιστόλι του, με τραβηγμένη τήν ασφάλεια στο κεφάλι του αούτοκινητιστή. Σαν έλαφρυντικό στοιχείο για τήν απόφαση αναγνώρισε τó δικαστήριο τó γεγονός, ότι ο αστυνομικός, στη διάρκεια του έλέγχου, σκεφτότανε τις συγκρούσεις της αστυνομίας με τούς "τρομοκράτες".

Τόσο απλά είναι τή πράγματα, Άρκετ να σκεφτεται..., και ή ζωή ενός ανθρώπου μετράει λιγότερο από ότι μία κονσέρβα που κλέβεις στο σούπερμαρκετ.

Ποιός θα ναι ο επόμενος;

★ ★ ★

★ ★